

Mehmet Gökhan Damar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.11.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acılara Bastığın Yerden

çıplak kalmış ve unutulmuş mahalle adlarının
seni doldurduğu her semtte
tanıdık insan suratlarına karışacağım

ve vakti gelecek
birçok nedenden kapını çalacağım

platonik akasyaların
üzerine düştüğü gün sevdanın

senin acılara bastığın yerden çıkacağım

Mehmet Gökhan Damar

Acının Ritüeli

intihar provaları ve şarkılar
zamanın geri döndürülemeyen askerleri, alınan yaralar
her bıçak izi bir ayrılık
her ayrılık bir bıçak izi
o unutulmaz yazlar ve kayboluşlardan sonra
yüzleşmek zorunda kaldığım bu ayna kırıldı paramparça

şimdi hiç yaşanmamış akşamların ardından
mırıldanarak adını
ritüelini tamamlıyorum bu aşkın
sonra bir daha
sonsuz bir devinim içinde
bir daha

şarkılar kaldığı yerden devam ediyor hala

Mehmet Gökhan Damar

Ağaçkakan

kısa replikler geçiyordu
sonbahar güzergahından
kelimeler bir şehre saklandı...
kanadı sil baştan şiirlere dokunuyordu
ve uçmayı beceremiyordu çoğu zaman

sonunda tanıdığı
en yaşlı ağaca sordu ağaçkakan
'bir tek ben miyim
kendi hüznünden aşağı sarkan'

Mehmet Gökhan Damar

Ağustos Böceği İle Karınca

hep sırtımda taşıdığım düşünölmüştür rüzgarı
oysa ki taşıdığım umuttur, hüzünler bir yana
anlamasan da bilirsin, kışlar çetin geçer yurdumda
rüzgar dalı götürür, dal rüzgarı taşıırken omzunda

Mehmet Gökhan Damar

Akdeniz Gecesi

gitar kanamalarıydı yaz'ı içinde sıkıca tutan
şimdi bir merhaba uzaklığında, kahvelerde içilen o tuzlu akdeniz

kim bilebilir ki eski yaz geceleri
kuma uzanıp şarkılar söylediğimizi
yediğimizi, içtiğimizi bazı sevdiğimizi, seviştiğimizi

isyankar turnalar gibi
uzaklardan geçerdi çok sesli balıkçı tekneleri
ağ atardık denize, çıkarsın içimizdekileri
solgun mu görünüyorum
yüzüme kimse bakmıyor mu şimdi
biliyorum üzerinden seneler geçti
belki dudaklarımızda yorgun bir akdeniz gecesi

şimdi şarkılara tutunalım
isterseniz birbirimizi görmemiş sayalım
kumdan kaleler yapalım, kumdan kaleler yıkalım
ya da gelin, hiç karşılaşmamışız gibi ayrılalım

Mehmet Gökhan Damar

Akıncı

deyişlerini buyur et sevda akıncılarının
çünkü onların sözleri
ışyanıdır tesellisiz bakışlarınızın
çözülmesi zor cümleler bırakılır kapılarına anlayanların
bu cümleler önünde saygıyla eğilinebilir
çünkü anlamak da sevmek kadar insan işidir
ihamet bile bir gecede unutulabilir

çünkü sevmek uzak bir şehirdir, yol olmasa da gidilebilir...

Mehmet Gökhan Damar

Aldrin'in Tekrarı

aldrin haklı, böyle bir hikaye yalnızca filmlerde olur
çocuk ölür, aşk yaşar
"direniş yalnızlar içindir
ve yalnızlar en büyük direnişçilerdir"
dediğinden beri babam
-ki bu bir itiraftı-
şimdi şimdi anlıyorum
che'nin neden yalnız olduğunu
ve benim böylesi bir direniş için
fazlasıyla yalnız olmadığımı
artık che benim için bir mantık hatasıdır
ve bu yalnızlıkta bu film
elbet tekrarlanır

Mehmet Gökhan Damar

Arabesk

gece ne gezer
adimlarını değişirken hüzn
başkalaşmış bir arabeskte
kendi olmaya çalışırken
ve hiç bilmediğim şarkıların
doruklarında soluklanırken yüzün

kim duyar kim işitir sesini
karanlığını paylaşırken rakı sofralarında
her şeyden vazgeçmiş sarma bir tütün
bulutlanmış gökyüzümde dağılırken bütün

kederimin
kaderinde
kelimelerin
sitemkar bekleyişi

ve onurlu bir şiir büsbütün...

Mehmet Gökhan Damar

Aramis'in Büyük Yalnızlığı

henüz ıslaktı kaldırımlar
karanlık bir sokak lambasının altında
terk ediyordu şeytan ritüelini
gölgeler valsına devam ediyordu
kasabanın girişindeki barda
yalnız adamlar ve kalabalık kadınlar
vakit geçtikçe bir bir kayboldular
önce şu kırmızı elbiseli büyülü kadın
bir müddet dansına devam ediyor
yüzünde sonsuz bir gökyüzü
bulutlu gözlerinde birden yağmur başlıyor

tam ortasında barın
sessizliğe bürünmüş acılı bir adam
yeni ayrılmış çocuklarından
karısını kumarda kaybetmiş
ruleti döndürüyor en başından
kırmızıya oynadın mı bu iş tamam

boş bir bardağın aslında dolu olması gerektiğini savunan
o müthiş felsefeci ve barmen aramis
hayatında hiç içki içmemiş
ve bardaki yalnız adam en iyi arkadaşı aramis'in
o büyük yalnızlığını anlatıyor durmadan
biraz aldatılmış hayli kırgın
ağır yaralı ama yaşıyor arkasında fotoğraflarının

dans etmekle sevişmek arasında gidip gelen şu ilginç çift
bir gece önce ayrılmışlar bir daha barışmamak üzere
sonra kendilerini içkiye vermişler
barışmadan konuşmaya çalışıyorlar
nefesleri tükendiğinde geriye yapacak tek şey kalıyor
susmak için öpüşmek...
nefret dolu gözlerle birbirlerine bakarak
kavga eder gibi sevişiyorlar

gürültülü ortamlardan pek hoşlanmasa da
dört kişilik bir masada kendiliğindenliğe alışmış bir kadın
yeni iş ortaklarıyla birlikte kocasının yanında oturuyor
ve memnun olmasa da dinliyor konuşulanları
arada bir gülümsüyor orada olduğunu hissettirmek için
bir an aramis ile göz göze geliyor
bardağın dolu tarafını görebilmek için daha hızlı içmeye başlıyor
kadehler ateş düşünceler barut
bir yağmurun tam ortasında durmuşum diyor kadın
üzerimizde kapkara bir bulut...

önce kırmızı elbiseli büyülü kadın çıkıyor bardan
yüzünde sonsuz bir gökyüzü
sonra sessizliğe bürünmüş o acılı adam
ruleti döndürüyor en başından
ve kırmızıya oynuyor

büyülü kadınla birlikte yeni bir valsa başlıyor

aramis bardağın dolu tarafına bakmaya devam ediyor hala
karanlık bir sokak lambasının altında
masadaki kadınla son kez göz göze geliyor
ve başlıyor yağmurun gökyüzündeki dansı
kavuşmak mümkün olmasa da
sonsuz dek sürecek bu şarkı

Mehmet Gökhan Damar

Aşk Ölümsüzken

kim inanır ki birden gençlik kayıp gider elden
kim inanır ki bir tek seni sevdim
bir tek seni senelerce evvel gecelerden
roman sayfalarından bir karakter belki yüzü sana benzeyen
ya da bir çocuk
sol yanağındaki gamzesini bir çukur sanıp intihara eğilen

sen...
ne kadar da sahiciydi aşk ölümsüzken

Mehmet Gökhan Damar

Aşkın Halleri

aşk her süremde farklıcadır
ilk aşk: betimlenen ve hissedilen
depresif aşk: lise çağlarıma tekabül edip hatırdan silinmeyen
ve mantık aşkı: öldürür...

Mehmet Gökhan Damar

Ateşkes

ayaklarını yere sürüyerek yürüyen kız çocuğu
elbisesinden sökülen kumaş parçasını
parçalanmış olan sağ dizine bağlıyor
ateşkes bir müddet daha devam ederken
taşınan ölü askerlerin arasında
bir sedye üzerinde
hareketsiz yatarken görüyor babasını
ve dizinden kurtarıp kumaş parçasını
gözlerine bağlıyor babasının
görmesin diye dizindeki yarayı

Mehmet Gökhan Damar

Atlantis

ufuğu gözlerine mil çeken yorgun bir denizci
gün batımında karşılarına çıkan buz dağını görür ve der ki;
"derinlerden ve denizlerden geçtikçe ömür
atlantis'e bir kulaç mesafedeyim demektir
eğer gerçekten inanırsan
güneşı avucumuzun içine aldık demektir
aydınlık bu dağın görünen yüzüyse
karanlık, dağın neresidir"

Mehmet Gökhan Damar

Ay Sarıydı

rüzgar sokakları sildi silecek
radyodan telaşlı kurtuluş sesleri yükseliyor
bunu bir ben duyuyorum bir de işçi kısmı kimsesizliğin
ellerimi uzatıyorum ürkerek demir soğukluğuna
güneşi ısıtıyorum sapanla,geç kalırken çocuk ruhuma
hikayesinden geçilmiyor çünkü
yaşantısı ısıklanan kahraman gecelerimin

karanlığa değil lodosa davet ediliyordu gençliğim

sonra,iple çektim gökyüzünden bir bir yıldızları
ay` ı cebime sıkıştırıp yürüdüm
ellerimi uzatıyorum ürkerek demir soğukluğuna
rüzgar yüzümü sildi silecek
ben hala herhangi bir kimsesizliği savunuyorum
seni yaşamak mı,imkansız biliyorum

hesaplaşarak birçok yönüyle burkulan dallarımın
sana gizliden bir el uzattım
ya gel usulca uzan ya da hiç bekleme ölümü

ağır basıyor yüzümün yastığa vurduğu saat
sağanak gecelerinde gözlerinden tutuluyorum soğuk rüzgarlara
unutmaya çalışırken yıldız kaymalarını düşürüyorum aklıma
geceye düşen her yıldız tek bir şarkıyı anımsatıyor bana
nereye gitsem ay aynı büyüklükte
the moon was yellow ağır başlı bir frank sinatra

yaşıyorum işte her ne varsa
geçip gidiyor gitmesine,içimden kopuyor hep bir şeyler
ellerimi uzatıyorum ürkerek demir soğukluğuna
sana tutsak yanlarımı bileyliyordum hasret denen kılıçla
rüzgar hüznleri sildi silecek
ben hala herhangi bir şiirin dizleri dibinde yaşıyorum
senden vazgeçmek mi,imkansız biliyorum

ay sarıydı... dağıtırken yüzünden güz aydınlığını
ay sarıydı... bırakıp giderken tüm çocuk sevinçlerini
ay sarıydı... düşerken gece kıpkızıl bir gün mahremiyetinde
ay sarıydı sarı olmasına unutturken tüm yalnızlıkları

sonra gökyüzünden bir bir sildim
hüznümü hatırlatan o parlak yıldızları

Mehmet Gökhan Damar

Ay Tutulurken

dolunaylı, külfetli bir aşkı
düştü geceye...
seyrettik sersefil
öylece baktık birbirimize
ölü güvercinler
kanatlandı yalnızlığımızdan
eskimiş şarkılar biriktirdik
hazan gölgelerinde

deniz kudurmuş
insanlar susmuştu sanki
tutuldum kaldım...
yaşanmışlıklara dair
birçok şey eksildi içimde
sustum derin derin...
boğuldum sesizliğinde...

gittin...
ürkek ellerim
bir daha dokunamadı ellerine

Mehmet Gökhan Damar

Aydınlık Denizlerden Geçmek

hüzün bir kuşa döndü yüzünü
gökyüzü kendi aryasına ayarlı
koyu karanlık bir opera sahnesine taşındı

acı dört duvar arasında yankılanıyordu
ne ses veriyordu sesime ne de bir nihavent
hiç-liklerle dolu bir kafese girmişti özgürlük
kırılmıştı kanadı
en uzun gece olacaktı bu en uykusuz
boynuna eskilerden kalma ölümcül bir hafta asıldı
kan sokaklara sığıyordu özgürlük ölüme
kelimeler terk etti cümlelerini, belli ki son şiirdi
aydınlık denizlerden geçiyordu bir sonun başlangıcı
son direnişti bu, yetmişlerin şarkısıydı...

Mehmet Gökhan Damar

Aynada Kaybolmak

yalnızlık bir dizi tesadüftü önceleri hayatımda
sonra giderek alışmaya başladım
kendimle konuşup,sırlarımı paylaşmaya
insan zamanla alışır derlerdi inanmazdım
meğer aynaya bakmak
daha da kaybolmakmış ayrıntılarda

Mehmet Gökhan Damar

Ayrılığın Eş Zamanlı Tüm Parçaları

ay, deniz, gece
kıydan çekilmeden kum taneleri
susmalıyım yine de
karanlığı unutmalıyım, ardındaki ayak izlerini

sen hep böyle demez miydin
"ayrılığın bütün delilleri yok edilmeli
henüz kirlenmemişken ömrünün teyel yerleri"

oysa makinaya atılmamış birçok kirlisi var bu ilişkinin
başlangıçta çift yönlü bir otoban olarak gördüğümüz bu dağ yolu
şimdilerde bahsi geçmeyen unutulmuş bir hayalet kasabaya dönüştü
içine attığın ne varsa bu dağ evinde saklı şimdi

resimlerin, yastığın ve yıllardır g harfine benzetmeye çalıştığım
kolundaki o hümanist simge
- 9 sayısı -
aslında ben de biliyordum benim kadar sevmediğini
ama deniyordum...
uzaktan uzağa
belki tüm parçaları eş zamanlı bütünleyerek zihnimde
kendimi unutuyordum..

karanlığın üzerine gittikçe derinleşen bir vahayım
yalnızlığımın zırhı düşüyor çöllerini geçtikçe
ay'ın gürültüsü görüntüsünü unutturuyor gökyüzünün
yıldızlar olduğundan daha uzak şimdi, geceler daha karanlık...
ağır ağır ilerliyorum çatlaklarında
şiddetle sarsılıyor dağ, denizler başka denizlere karışıyor
delillerini topluyorum yokluğunun
ve varlığıma dair bir kanıt arıyorum
giderken bıraktığın bu tozlu çerçevede...

kapı rüzgarla sarsılıyor
tavan arasında kalan onlarca resim konuşmaya başlıyor benimle
bu kadar alışlagelmiş bir duygu değildi oysa hasret
karanlığım günyüzüne çıkartıyor ardında bırakılanı
boy verdiğim her derinlikte parçalanıyor gökyüzü
ve sessizce geçiyorum üzerinden unutulduğum limanların
yüzün içimdeki en büyük kara parçası

senden sonra
yitirdiğim bu kesif duyguları zımparalamaya çalışan
bencil bir adama dönüştüm
yalnızca seni düşünüyorum şimdi
yalnızca seni ve bu değişken geceyi
yıldızlar uzaklaşıyor alacakaranlığımdan
bozguna uğratılan, yağmalanan veya saklanan ne varsa
içimdeki tüm eskilerini al, bir daha görüşmemeliyiz
sınırlarında dolaşıyoruz benliğimizin
biz olabilmek için daha kaç yüz eskiteceğiz

bu film üzerinde konuşmalıyız demiştin ikimiz için
bunun üzerinde düşünmeliyiz perde kapanana dek
bir filmde önce sınırlı bir şarkıydı aşk ikimizden de öte
bir filmde de öte seyircisiz bir konser niteliğinde
keman yalnız salon yalnız kadeh yalnız
ellerim bu kimsesiz parçanın ezgileri arasında dolaşırken
birden çıkageldin
ve elbette öylece çekip gittikten sonra
nasılsın diyerek geçiştiremezdin bu anlamsız ziyareti
sustun, açılmamış plaklar kaldı ikimizden geriye

Mehmet Gökhan Damar

Ayrılık

henüz tutmuş kış yüzüne düşen soğuğu
aç pencereni gökyüzüne, dağıt karanlığını
yansımalar buz kadar sıcaktır sevgilim
kar üstüne üstüne yağar bazı gecelerin

Mehmet Gökhan Damar

Ayyaşın Evlilik Masalı

şişeler biriktiriyorum alkole bağımlı
nar ekşitip suyunu sıkıyorum portakalın
her gece aynı rüyayı görüp
üzüm topluyorum asmasından saçlarının

hadi canım...
aşk öyle bir şey değil
inan, tarak geçmiyor yalnızlığımdan
sana kurulup rüzgarda kurutuyorum saçlarımı
ki baldırım açık uykuya demirlediğim oluyor gece yarıları

şimdi söyle, atlantik mi uzak olan kıyı
kuru kuruya sevmek mi olur diyorsun
nerede görülmüş kurdun kuzuya tok yanaştığı

Mehmet Gökhan Damar

Bağ Bozumu

baharlarından artarken
nice seslerinde martıların
dudaklarında sessizliği vardır
nice bağ bozumu şarkılarımın

ki eylülün ilk günleridir daha
şarap olmaya hazırdır gençliğin

Mehmet Gökhan Damar

Bahar Her Őirden nce Gelir

pimi ekilidir her Şiirin
yani hazırdır her cümle
kendisinden önce gelen kelimelere
ve elbette
bahar her Őirden önce gelir
kısıık bakışlar arasından süzülerek
seni sevmeye...

Mehmet Gökhan Damar

Balıkçının İnadına

kıyamet yakındır balıkçının oltasına
kıyamet ölüm değildir olta ucundaki balığa

bir deryayı içer o
buğulu gözleri,küçücük yüreği ile
sadece delikanlı olamaz
o da balıkçının inadına...

Mehmet Gökhan Damar

Başka Biri

çoktandır ellerim bağlı, hayalperest avuntular içimdeki
en derinlerde bir isim var, sakladığım senelerce evvelki
camı kırsan yağmur sıçrar, bulut sızar gökyüzümden, öyle deli
millerce vapur geçti üstümden
ölüyüm çoktandır, yaşadığım başka biri

Mehmet Gökhan Damar

Bekleyiş

aslında hiç bilmesen daha iyi
ne geleceğin belli
ne de ne zaman öleceğim
en iyisi hiç beklemeden, bekletmeden
habersizce ve eksilmeden gitmekti...

Mehmet Gökhan Damar

Belediye ukuru

gün gemiŖe karışmadan
son bir hak tanılır töreye
işte o an, işığın öldüğü zamandayız
yıldızların dans ettiği, siyah elbiseli mekanda

yaşta sınır yok
ve damlı girilmez yazısı tepemde
herkesin sustuğu andayız, dj'in öldüğü zamanda

yürüdüğümüz tüm sokaklar aleyhimize koşuyor
ve vakit yavaşça salınıyor boğazımdan aşağıya
her adımda düne yürüyorum
belediyenin açtığı çukurda

herkesin bir sonu vardır
ama bu benim sorum değil
sessizce çığlık atıyorum, sesimi duyan var mı
buradan çıkmak istiyorum

aslında sessizce ölmek istemiyorum
pazar günü susurluk kazasında
ya da gözlüklü bir uğur mumcu suikastinde

gazetelere manşet olmadan
kızılay çadırları açılmadan
buradan çıkmak istiyorum

ve yalın ayak yürüyorum
camlar üzerinde can veriyor nefes alışlarım

düzce'de bir enkaz altında
ankara'da bir trafik kazasında olmasın

istanbul'un bakire sokaklarına Ŗehirler konarken
belediyenin açtığı herhangi bir çukurda ölmek istemiyorum

Mehmet Gökhan Damar

Ben de Sevdim Bir Zamanlar

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
kelimelerin rivayeti, çoktan terk etmişti hududunu gözlerinin
nihai aldanışlar bileniyordu ellerindeki çakıl taşlarıyla
içimdeki körkütük yangını gör istemedim

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
hiçbir ayrılık beni bu denli ölüme sebeplendirmemişti
koyu karanlık gecelerde hep içimden bir şeyler eksilttim
nereye gitsem peşimi bırakmıyordu sessizliğin
konuşsan, bir kaşık suda boğulacak gibiydi cesaretim

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
kimi gün batımı şiirlerimden sesine ulandım
issiz şarkılarda yankılandım, yalnız kaldım
kahverengi hüznü benekleri taşıdım rüyalarına
uykularından düştüm, kimseye söz etmedim

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
bazı yaseminler açtı yüzünde
açık tonlarda, eflatun ayrılıklar düşündüm ikimiz için
içimde sana hasret korkular yetiştirdim

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
uzağında yım hasretlerin, gece yarısı mapuslarında sessizliğinin
unutulmak, içinden çıkılmaz bir kuyu sanki geceleyin

ben de sevdim bir zamanlar, herkesten gizledim
evvelde uzun bir yolculuktu, sonsuz bir acı ikimiz için

Mehmet Gökhan Damar

Ben Hayatta En Çok Babamı Sevdim

istanbul semalarında gözlerimi aradım
aklımda tek bir şey
dalgalı deniz gibi titrek
aşk gibi kuru bir özlem
belki en güzeli değil ama en azından yürekli..
bir ceket vardı, tek düğmeliydi
birde atkısı, bembeyaz
hiç yanından ayırmazdı

sanki dünyaya kafa tutardı
gözlerindeki o buğu sinir ile birleşirdi hep
hayatı şarkılar ile değil
düşüncesi ile yenerdi
belki bir ateş, belki bir yangın
kimbilir şapkasının altında neler vardı

ilk tokadında yalanı ayırmıştım hayattan
sonra yürüdüm, hiç düşmemecesine
son fotoğrafında gülümsediğini gördüm
sıcak değildi ama gerçektir
acı ile biten mevsimlerin sonunda hep gülümserdi
durmadan büyüyen kuşlar görürdü
kanadı olmayan, gözleri görmeyen...
ince bir sızıyla da olsa
anlatırdı yaraların aslında gerçek olmadığını

sonunda gözlerimi
emanet ettiğim gökyüzünden alabildim
hatırda tek düğmeli ceket ve atkısı var
şu hayatta belki bir sürü şeyi sevdim ama
babam kadar hiçbir şeyi sevemedim
ben hayatta en çok babamı sevdim

Mehmet Gökhan Damar

Ben ve Siyaset

oyun çağını geçmemiş olsaydım hani
oturup çocuklar gibi inşa ederdim kumdan kalemi

ocak23.07

Mehmet Gökhan Damar

Benim Pencereden

sıktım şiiirin ucundan, bir kuş havalandı
tuttum kanatlarından özgürlüğü, ellerimde kaldı

kırık beklentiler içinde yorgun temennilerde bulunduk nisana
kaçak yağmurlara saklandı içimizdeki çocuk
yıllar boyu attıla ilhan okudu
o yüzden kirli sakallıdır
üstü kapalı şehirlerimizin suçtu şiiirleri

sinop'tan mersin'e adım adım seyreyledik
çelebi uçtu ilk, ismi konulamamışken serüvenci kuşların
ve bana seni gerekti her şeyden önce
oturduk bir deniz kenarında, sessizce yunusları izledik

anadoludan yükselen ney sesleri boyunca
sele kapılıp giden mevlevilerin şiiiriydi aslında nisan
ve yağmuru ellerinde bir hüzün gibi tutañ mevlana
tüm kilitlerini konya'da tutuyordu insanlığımın
ne oldum ne olmadım bilemem ama girdim o kapıdan içeri

takatim kalmayıncaya kadar bu gurbet benim
ki bilirler bunu yurdumun aydınlık şairleri
insanı toprak çekermiş, denizi kum
dehliz ve tehlikeli olmaya başlamıştı çünkü özgürlük
vatan hainiydi memleketini ölürcesine sevenler

tekrar söylüyorum
takatim kalmayıncaya kadar bu gurbet benim
öldürseler de kırmızıdan öte akmaz kanım
sürdüler birgün, geriye hikmeti kaldı nazım'ın

sıktım şiiirin ucundan, bir kuş havalandı
tuttum kanatlarından özgürlüğü, ellerimde kaldı

kimler geçmedi ki bu topraklardan
çanakkale mi istersin, tuzlu bir izmir sabahı mı
ne tadı varsa fatihsiz bir mehmet'in
işte o kadar kalın kuşanmıştır yalnızlığı benim yüce memleketim

Mehmet Gökhan Damar

Bıçak Sırtı

hissediliyordu yalnızlığı
dikenin vururken kanayan bir gülün
içinden gürültüyle geçiyordu
sarhoş kelimeleri kendi türküsünün

sızıp sızıp düşlerime konuyordu
kan kırmızıydı bahara çalan gülüşü
kuş bakışı azemi bir aşka sundum gözlerini sonra
akasyalar yetiştirdim kör kuyulara inat

serin hüznlerden şarkılar yaptım
aşka emsal kuşlar döküldü saçlarından
göç niteliği kazandırdım duygularına
yığınla kelime türettim yalnızlığa inat

sonra oturdum gizlice ağladım
işte benim tüm hikayem

bazen hüzn kadar çıplak
bazen ölüm kadar sessiz basar çünkü
uykularına yaşamak

2007 / istanbul

Mehmet Gökhan Damar

Biliyorum Amca

neden içtiğini biliyorum amca
eski resimlerdeki yere benzemiyor dünya
neden içtiğini biliyorum amca
şarap şişeleri, sol kolundan daha ağır basıyor dünyaya

Mehmet Gökhan Damar

Bir Aşkın İntiharı

kalınca bir tahtadan
söğüt dallarına uzanıyorum
dar ağacına takvimler asıyorum
hala bir umut var içimde...
seni sevmenin cezasını
ağır şartlarda yaşayarak ödüyorum

bilirsin
bir aşkın intiharı nefreti öldürür
şimdi esareti deniyorum

Mehmet Gökhan Damar

Bir Ölü Gibiyim Şimdi

mevsimler değişiyor, şehir eskisi gibi değil
yanımda sen yoksun, aynadaki ben de değilim

çıplak ayaklarla geçiyoruz acılardan
gözyaşlarımız çıkıyor güneşe...

bir ölü gibiyim şimdi
ellerim tutmuyor, gözlerim görmüyor
bir ölü gibiyim şimdi, sesim çıkmıyor

her şey geçiyor aklımdan; gurbet, ölüm, keder
yaşamak için geç kaldım, kurtuluşum yok bu sefer

Mehmet Gökhan Damar

Bir Sabah Uyandığında

bir sabah uyandığında bir bakmışsın istanbul kar altında
sokaklar, caddeler bembeyaz
elimin üzerinde elin kar tanesi gibi dolaşmakta

bir sabah uyandığında bir bakmışsın istanbul kar altında
güvercinler penceremizin önüne tünemiş
hava soğuk mu soğuk, yüzüme dalga gibi vurmakta

bir sabah uyandığında bir bakmışsın istanbul kar altında
geceyi kuşatan göç sona ermiş
gökyüzünden bambaşka şafaklar doğmakta

bir sabah uyandığında bir bakmışsın istanbul kar altında
pencereden en sevdiğin çiçekler kalkmış, bakkal hesabı kapatmış
pencereye artık kuşlar konmamakta

bir sabah uyandığında bir bakmışsın istanbul kar altında
sokaklar, caddeler bembeyaz
biz artık yokuz, çamlıca'dan yalnız bir kuş havalanmakta

Mehmet Gökhan Damar

Bir Şeyler Söyle

karanlığında sen,yoksul bir şehir gibisin
sokaklarından insanların geçmediği
uğramadığı hiçbir gökyüzünün derme çatma sahiline...

yalnız geçirilen bir akşamın ardından
yazıyorum bunları sana
tutunacak hiçbir sebebim yok
gidecek bir yerimde...
ne olur çok geç olmadan bir şeyler söyle
yıl gibi... yalan gibi...
hududunu aşsın artık denizler karanlığın
bir şeyler söyle
yorgun şehirler gibi devrilirken hüzün
nice kelimeler üzerine

söyle...
rüzgar nasıl konuşursa öyle

Mehmet Gökhan Damar

Bir Őir İçin...

kıyı Őeritleri boyunca
yarının yeni bir güne
güneşle birlikte adını vermesi gibi
hafta baŐlarında pazartesisinin
bana geçiyordum uğradım demesi
'bir Şiir için l aradığım günlere rastlar'

(seyfettin zdemir'in anısına)

Mehmet Gökhan Damar

Bitmeyen Gece

gece uykusunda karanlığa düşen bir fotoğraf zihnindeki
anı yüklü bir kabus treni her yumduğunda sanki gözlerini
nedendir bilinmez
uyandırır hep uzun bir yolculuğa çıkarır gibi içindeki sevgiliyi

geceye düşen gözlerindi
uzantısız bir çınar gölgesi,tren camındaki...

Mehmet Gökhan Damar

Bitmeyen Oyun

etin kemikle uzlaşamadığı an başladı savaşlar
ve biz, hepimiz öğrenciydik o zamanlar

Mehmet Gökhan Damar

Boğazımda Düğüm Düğüm Bir Şiir Var

gözlerimi kapasam hiç duymasam sesini rüzgarın
boğazımda düğüm düğüm bir şiir var
ellerinden tutsam, yanılmasam
dizlerine kadar uyusam, uyusam...
hani tutsan istanbul'un bir kenarından yazgısı göğsüne yapışır
eğer ki yaşıyorsan, beni duyuyorsan
henüz bitmemiş demektir bu şehirde akşam

kilitleyip gökyüzünde yıldızları
üzerine havlu attım
eğer ki ay'ı kestiriyorsan gözlerinde, tutulurcasına seviyorum demektir
ay'ı gözlerinde, gözlerinde ay'ı uyutuyorum demektir bir çırpıda
eğer ki seviyorsan
yalnızlık gibi üzerine düşüyorsam, rüyalar görüyorsan denizli, vapurlu
eğer ki seviyorsam
uzak şehirlerde de olsa, birgün çıkagelirim demektir yalnızlığından

boğazımda düğüm düğüm bir şiir var
ellerinden tutsam, yanılmasam
dizlerine kadar uyusam, uyusam...

geceleri gelir gelin olur, pazar üzeri yol olur, su olur, toprak olur
sen beni burda bekle, belki gelirim uzun uykuya yatmadıysam
idillerinden tut savrulsun kelimeler hoyrat rüzgarda
boş bir bardak al, dök içindeki gök gürültülerini
geceler uzundur her şarkıdan, geceler yavan
her yeni sancıda biraz daha, biraz daha birbirimize dağılan

duyuyor musun çiğlini şarkıların, uyuyor musun
su olsan da gel ateş olsan da
kadınsın, tapınılan...

güz mü biraz
akşamüstü saadet mümkün mü
eylülde belki
sonbahara dokunmamız
sararmadan...

Mehmet Gökhan Damar

Bu Akşam Gün Batarken Gel

yıllar geçse de unutulmaz, filmleri gibi eski zaman aşkları da hatırlıyorum, kadraja sığmayan siyah beyaz bir film şeridiydi sanki bakışların belki de "bu akşam gün batarken gel" diyecek kadar aşığım sana hala saat sekiz sularında, bir Müzeyyen Senar şarkısında "sulh bir hatıra oldu", hüzzam makamında "ey gül-i bağ-ı eda"...

konuşurduk uzun uzun ayrılığın çizgi ötesini
derin bir sessizlikten sonra başlardı akşamlar
akşamlar ağır bir romanın satır aralarında ağırlardı ikimizi
sonra sen gittin, geriye sayfa arasında unutilan bir resim kaldı
şu denize attığın kelimelerden sonra hani
bir gece vaktiydi, bitti...

Mehmet Gökhan Damar

Bu Şehrin İnsanları

ben yağmurlu bir akşamım
yalnızım, yorgunum
vakti çoktan geçti baharın

bir yaşamak ki bu sorma
adı yoktur hastalığının
kalan da yalnız terk eden de
adı yalandır bu hayatın

bu şehrin insanları
yanar yanmaz ilk ışıkları
seni anlatıyor durmadan
uykusuz sabahları

geçmek bilmiyor günler
gecelerde hep sen varsın
mum ışığında güzel yüzün
çaresiz yalnızım şimdi...

Mehmet Gökhan Damar

Cumhuriyet Sabahı

atatürk bulvarına inen sağdaki kavşaktan
biraz aşağıda kalan soldaki istasyona
beş adım kadar uzaktır cumhuriyet sabahı
eminönünden tel tel dökülen balıkçı tezgahlarından
taksimdeki lisan tartışmalarına kadar uzanır sağda birlik
ve süreyya'da aynı film, solun duvarı devamı niteliğindedir seksenlerin

unutulmuş sözler, bastırılmış isyanlar için
gülen her çocuk yüzünde güzü açar onurlu bir memleketin

ey kelimelerden indirgeyerek dicleyi fırate bağlayan milletim
bilir misiniz ki her şeye rağmen gözlerinizde sabahı vardır cumhuriyetimin

Mehmet Gökhan Damar

Çaresiz Beklenen

yaşaklı şairler
yağmuru beklerken
düştüm istanbul'dan

çeşitli mevsimlerde buldum ben
kırık pencerele eylerde...
hiçbir şey yokluğun kadar acıtmadı canımı
sen gittin diye çok ağladım ben

yaşlılık bedenimdi
kanım çekilmiş..
hücrelerimde tek bir ümit gibiydin
çok güzeldin

manzaralı tenin üzerime gökerdi
insan suratları beşikten varırdı sabaha
şimdi sabahlar düşüyor üzerime,üşüyorum
ve ufukta küçülüyor suretin,büyüyorum

şair portreleri çıplak resimler sunuyor
her seferinde parçalanıyor edebiyat dudaklarımda
ağır geliyor oyalı ayrılıklar
günler geçtikçe takvimlerden kopuyorum
inatla, ocak ayından gülümsüyorsun

kırık hayaller içinde
bozgun savaşlara mağlup düşüyor
her seferinde yeniliyorum gidişine

aynada titriyor bakışlarım
yüzünü anımsıyorum
ellerini tutuyorum rüyalarımda
uykularım bölünüyor,uyanıyorum

kanım çekiliyor
ve yavaş yavaş susuyor resimler
konuşamıyorum..

yüzüne ay düşüyor
meçhul sokaklara şehir oluyorum
gidiyorsun,her seferinde yeniliyorum

II

şarkıların tok sesi
o çocukluk telaşımız yok artık
ince makamlı bir iki dize
biraz deniz kıyısı
sabaha karşı demsiz bir uyku
geçen günler bir şey bırakmıyor geride

dudaklarımızda acıların

küçük bir kıvrımı
mutluluk sigaramızın ucuna sinmiş
ufacık bir ateş

mağlup düşen bir savaşın
onuru var şimdi üzerimizde

III

sen haklıydın
geç kalmıştık birbirimize
ellerim ellerine yabancı duruyordu
gözlerin gözlerime

ne sen anlattın gerçeği
ne de ben söyleyebildim sevdiğimi
susarak anlıyorduk birbirimizi
susarak,hiç konuşmayarak

zaman hızla akıp geçiyordu aramızdan
ve yarının türküleri,
yankılanıyordu sokaklardan,ümitsiz
denize düşen yılanı sarılır misali
boşluğa tutunuyorduk,çaresiz

Mehmet Gökhan Damar

Çingene

devrildi üzerine büsbütün buzdan bir şelale
ki ben en çok çikolatalı hüzünleri severim
buruk şarkılara başlayan çingenelerin rengidir
bulanır
darbukalar girer kirli elleriyle, bir çocuk yüzünde
ve
masallarda anlatılan deniz kızlarının
toplu intiharı başlar gizlice

-altındaki eğerdir nalında atın bozbulanır çamurda altın-
gece düşer en çok üşürse ve başlar çingene sonsuz bir ölüme

Mehmet Gökhan Damar

Çocukluk Rüyası

oyuncaklar ve parklar senindir
açık renkler ve ümitler...
yalnız,uyurken pencereni açık tutma
rüzgar alıp götürür seni birgün
kaçırır en güzel rüyalarından,çocukluğundan

derin sularda hayata boy verir
ansızın büyüverirsin
pencereyi açık unutma çocuk
geriye dönemezsin...

Mehmet Gökhan Damar

Dağ

soğuşu kırıyor mevcutlu karanlık
göz değmemiş bir iskemlede tutuklu
kaçırıyor infazını yüzünden
güz değmemiş saçları dağılıyor
camda bir kırığı bıyıklarım buz tutmuş
yansıma dağ: vurulan bir avcı
et et üstünde kana kan dişe diş
kargalar sanrılar ve insanlar
yansıma dağ: koku yayılıyor dört yana
mağaralarda çalışan insan figürleri çakılıyordu akla hemen
taş taş üstünde insan insan altında akıl sır ermez bir aydınlıkta
kayalardan yontulan yontma taş devirleri ki çağdaş fikri zikirlerin
özgürlükten bu yana hatta gökyüzüne kızıl aşılamağ ağır bir havada
toprak ki çatlamış, kadınlar eriyor
çocuklarının nüfus etmesinden başkalarının ciğerlerine
dağ dağ üstünde taş yuvarlanmış kapı kırılmış öyle bir akşam
neresinden baksan mahsurdur avcı dağda, biraz yorgun
aykırı düğünler şeytanlar silahlar ve önce çocuklar
yansıma dağ: dağdaki kurt çarpmadan kayalara...

Mehmet Gökhan Damar

Delirme Yetisi

kırılgan ve olağan Şeyler gibi
içimdeki kalabalık çoktan terk etti beni
bir müddet aynamda bıraktığım
izlerle yetindim

delirme yetisiydi bu belli
uzun metrajlı bir manyaktım
kendimle tanıştığımdan beri

11aralık.06

Mehmet Gökhan Damar

Dilbilgisi

isminin sonuna bir noktalama işareti koymak zorunda kalsaydım eğer
içimdeki seni sol baştan üç noktayla temsil ederdim sorgusuz
ya sen,
herhangi bir işaret bulabilir miydin büyük aşkına karşılık dilbilgisinde
yoksa iki kişilik cümleleri ayırmak için kullandığın virgülü mü denerdin
herhangi bir sona, yarım kafiyelerde doğrudan düşmek için
hata oranı çapraz uyaklılığın dibe vurdurulduğu cümlelerin içinde...
en başından sevebilir miydin beni, ayırmadan hatta hiçbir kelimeyi
söyle, mümkün mü yetişmeden cümlenin sonuna ayırmak bir diğerini
ya da başka cümleler içinde kullanmak birbirimizi
birimiz dahi olmasak ne işe yarar ki, bu aşk dediğin gizli dilbilgisi

Mehmet Gökhan Damar

Dimitris

vazgeçmenin kolay yolu dimitris
dağlardan önce denizleri geçmektir
usulca yürüterek karada gemileri
karanlığa aldırmadan yıldızları takip etmektir

ayrılığın kolay yolu dimitris
ayrılığın kolay yolu ölümdür
gözlerindeki ışığın kaybolmasıdır bazen
bazen ışığın, gözlerinin yerine geçmesidir

yalnızlığın kolay yolu dimitris
uykuların içinden çıkılmasıdır
korkmamaktır karanlıkta ayak seslerinden
çünkü yalnızlık asla dönmeyecek olanındır

gökyüzü bulutlu, yıldızlar karanlıktır dimitris
bu gecelerin gazabı bir gün bize de bulaşacaktır
tut ki ölmüşsün memleketinden uzaktasın
tut ki ölmüşüm bu gece memleketimden uzaktayım

Mehmet Gökhan Damar

Doğan Güne Karşı

sessiz kafiyelerinde derin bir ölüm suskusu, yazgı yalnızlık
uyuyan her çocuk yüzünde gün açan mustafa kemal'im

boynu bükük kalmasın dağlar, denizler ağlamasın
ey "dolu rüzgarla çıkıp ufka giden yelkenli! " ben yahya kemal'im

ben ki sokaklarında berduş ağızımda jilet
hür bir şiir gibi gizli şehirlerinde dolaşan nazım hikmet

düşünceye özgü kalıplara sığmayan
her karanlığın üzerine devrilen bedrettinim mehmedim

uğruna işgale karşı siper oldum kordonboyunda paramparça
ey milletim, elinde bir revolver yüreğinde hasan tahsin'im

yıkılan duvarlar ardında gökyüzünün maviliğiyle tanıştım
aç kapıyı gardiyan, müebbeteye gideceğim

doğan güneşe karşı bayrağımı savundum
tarihin not defterinde henüz bir çocuk, siperinde cumhuriyetim

cege girdim, sabah güneşle gelmesem de aydınlığı getireceğim
issiz topraklarında can buldu hürriyetim, memleket için öldüm yine dirileceğim

Mehmet Gökhan Damar

Don Kişot Dağlara Karşı

kim demiş suya siyaset karıştı diye
tarihin en büyük başkaldırışıdır bu
don kişot dağlara karşı...
ki galip gelemediği bir savaşı
olmadı yüzyıllardır kendisinin
don kişot artık iki kişiydi
biri su üzerindeki delirme yetisi
diğer de bizzat kendisi
o kuramadığı hiçbir hayalin savaşını vermedi
ve ölmedi hiçbir savaşta devrimin gizi

hayal gücü sınırsızdır
ldrene kadar içinizdeki sizi

Mehmet Gökhan Damar

Dönülmeyen Yol

camı kırık ve sadece halıda hız sınırını aşabilen
tekerleri büyük, mavi bir otobüsüm vardı
içine kimse girmedi karıncalardan başka
şoför bendim çocukluğuma kuş bakışı uzanan
yolcularım olmadı, duraklarım hiçbir zaman

kolayca bir şehirden diğerine gidebiliyordum
şimdi geriye ne kaldı o günlerden

bir postacısı var mıdır hayatın
ya da bir terminali çocukluğuma uzanan

Mehmet Gökhan Damar

Duvar

sevmek bir zamanlama işidir yine de
aşkın orta çağında kendimizi sorgularken bulduğumuz her cevap
biraz daha yaklaştırır bizi kendimizden öteye
sanrılarımız ve sağır odalarımız var
bundandır yalnızlığa duyarlı duvarlarımızın
bir türlü çivi tutmaması
yazılan her şiire bir ölü bırakıyor çünkü duvar

korkuyu işlerken devingen bir ayrılığa
kesif duygularla örtülü zifiri bir karanlık düşer geceye
yakılan geçmişin iyi niyetli geleceğine
bir şeyler taşımaya cesaret edemeyen insanın işi midir sevmek
yalnızlık paranoyasının intihar eşiğinde başlayan yakın gelecek
geçmişinizden kan kusturarak çıkartıyorsa içinizdeki yabancıyı
aşka yakın kendinize uzaktasınızdır demek

sevmek bir zamanlama işidir yine de
bilenerek her şafakta bilerek bilmeyerek

Mehmet Gökhan Damar

Duvarın Ardındaki Çocuk

duvarın ardındaki çocuk
elleriyle perdelerken güneşi
gölgesinin saat on iki yönünde
topun peşinde koşturan
kısa pantolonlu yaşlılarının
arasından geçip gittiğini
yanağına vurulan bir tokat gibi hissedecekti

hayatının, okul arkadaşının yakasına iliştiirdiği
bir öpücük kadar düzensiz ve kirli geçeceğini
daha on üç yaşında
saat on iki yönünde duran
rüzgar güllerinden fark edecekti
ve fark ettiğinde ise her şey için
artık çok geçtiğini
ellerinde rüzgar gülleri ile dolaşan
kısa pantolonlu çocukların
çığlıklarından öğrenecekti

uzun replikler arasında gidip gelen
yaşlı bir adamın tesbih tanelerinden
saat sekiz yönüne dağılan
okul arkadaşlarına kadar
bu hayattan alacaklı olduğunu
boğazına bir yıldırım gibi düşen
hıçkırıktan öğrenecekti

tersine akan bir çağlayanın tam ortasında
suların durulmasını bekleyen bir balık gibi
ölümü bekleyecekti
sudan çırpınıp çıkan hür bir şiir gibi
son nefesini verecekti
duvarın ardındaki çocuk
elleriyle perdelerken güneşi
üç heceli bir kelimeydi yalnızca lösemi

Mehmet Gökhan Damar

Düşünmek Suçtur

düşünmek suçtur
düşündüğünü düşünmek de
düşündürülmek de
düşmek de
düşürmek de
düşürülmek de
susmak da söylemek de
söylesen bir türlü
söylemesen...
düşünmesen...
düşmesen...
baktıkça görmesen...

düşündüğünü düşünmedim
düştüğünü görmedim
sustuğunu söylemedim
günlerden pazar, mevsimlerden kış değildi
sen arabaya doğru gitmedin
uzaklardan bir patlama sesi duyulmadı
yine de bir gazeteci ölmüş olmalıydı
ne sen oradaydın ne ben ne de o araba
insanlığın yok olduğu bir anda
karanlık çağına geri döndü dünya
ne sen oradaydın ne ben ne de o araba
karlar altında değildi ankara

uğur mumcu'ya

Mehmet Gökhan Damar

Ece Ayhan

boyu kapı ziline ulaşmayan şiirin asi abisidir
kimine şair olur bir şehir hatları vapurunda
kimine mor külhani sarı kamu tramvaylarında

içindeki kelime oyunundan çıkarıp düşlerini
yalın ayak çizer tahtasına
sınıfta parmak kaldıran çocuğun
iyi niyetli fakat sinsi gülümsemesini

ne serden geçilir bir yaz akşamıdır
bu hayat onun için
ne de bir başkasının kurduğu
o sahte demokrasi cumhuriyeti

terzilikdir işi
beli bol tutulan
ucuz bir pantolon yamasıdır şiirleri
yalnız bir hastane odasında hem de
hiç yadırgamayan yerini

Mehmet Gökhan Damar

Ege Kıyıları

gözyaşı ve deniz
kardeş iki ülkenin can simitleri gibi
asılıdır kıyılarına en uzak şehirlerin

egenin diğer yüzü sessiz
bu iz kimsenin suçu değil
hududunu aşmaktadır deniz

Mehmet Gökhan Damar

Eğer İstersen

geceleri üstünü örten
rüyalarda huzuru gösteren
bir pusula olurum eğer istersen

her şey senin elinde
tek bir ses
tek bir dokunuş yeter

mutluluğu dağıtan el
senin diğer elinde...
Mehmet Gökhan Damar

Eksik Hesap

yağmur yağar bir şehirden diğerine
eksik lisanlar ayak izleriyle bütünleşir
iki heceli kusurlu kelimeler dökülür ağızımdan sonra
gizliden gizliye eksik hesap bırakırım terk ettiğim şehirlere

ondandır tutunamayışım hayata hiçbir seferinde
şiiir yazarım, adamdan sayılmam şairim diye

Mehmet Gökhan Damar

Esmem Hüzünler

bazı geceler vardır kendini unutursun her şeyi bırakıp
bazı sabahlar vardır bir şiirin kuruluşu gibi aydınlık
o esmer hüzünlerdir ki bizi en derinlerden sarsar
uyanırsın bir arzu ahvale çıkamazsın güneşe gündüz gözüyle

ne yaşamıştık, umutlarımızdan sarkan cemreler ne söylemişti
kimden ne kadar almıştık hayatta, hayat unuttur muydu bizi
miğfer giymiş, kılıç kuşanmış kahramanları gibiyiz zamanın
yağız atlar gibi savaşa giriyoruz, çıkamayacağız canlı besbelli

kahreden yalnızlık kalabalık hüzünlere sürüklüyor ikimizi
ne zaman güneş doğacak ne zaman ayrılacağız kimbilir
gitmiyor hasret belası düşünceden düşüncelerden
sığınsak da bir köşeye, çekip çıkarıyor ölüm içimizdekileri

bir bulut gibiyim ne zaman hangi şehre yağarım
ikindilerin haydutu, çıkmaz sokak çalgıcısıyım
dağıldım büsbütün, haberi yok kimsenin yaşadığımdan
ne olur vurun kelepçeyi korkuyorum kalabalığından

tan ağarır şarkılar başlar, şakaklarına düşer yaşamak yanlışlığı

Mehmet Gökhan Damar

Eşek

sana söylüyorum eşek
nasılsa bu yük
ömür boyu ikimizin arasına düşecek
arkadaş olalım diyorsun, olmaz olmaz
benim de sırtıma semer vuran çok ama
ben insanım, sen eşek...

Mehmet Gökhan Damar

Eşya

kaybolan eşyaların anımsatması kendini
yeniden tanımlandığın bir cümlede yalnız başına
yer değiştirmesi bir diğeriyle yavaş yavaş
ve zamanla...

an gelir acı verir insana
dudak izi kalmış boş bir bardak bile
iz ses ne varsa size dair
bir şey bırakmayın yatağında

anımsamak istemiyorum ne yaşandıysa
alın içimdeki odaları yıkın duvarlarımı
şizofren şiirler gibi seviştik şairler gibi terk edildik

şu saatten sonra bir önemi yok, darılmayın
bir daha ki sefere ne olursa olsun
ama ne olursa olsun
'hayatıma girerken üzerinizdeki metal eşyaları bırakın'

*İbrahim Taşar

Mehmet Gökhan Damar

Eve Dönüş Saati

eve dönüşsaatindeyiz
rüzgarlı bir perşembe akşamı
yorgan döşek hasta olmak istercesine
vapurun kalkış saatini beklemekteyiz
çünkü eve döneceğiz
ve ilk gençlik yıllarına dönecekmiş gibi
büyük bir hazla karşılayacağız
"hoş geldin"lerini kapıyı açan kişinin
kendimizi iyi hissettirir çünkü bazı cümleler
ve bazıcümleler bazı yüzlere yakışmıştır hep
çünkü o yüzlerde hep seni aradık şimdiye dek
şimdi ve hep devam edecek sana gelmelerimiz
ve hep hoş geleceğiz sana
başka yüzlerde başka bir tebessümle belki de
bazen geç bazen erken
ama hep geleceğiz

başka nağmeler olsa da dudaklarımızda
ve hatta başka bir memlekette sevmek zorunda kalsak da seni
bir gün mutlaka döneceğiz
başka bir sebeple başka bir şehirden
başka bir tebessümle belki de
ama geç ama erken
kim olduğunun bir önemi yok
şimdi ve hep devam edecek sana gelmelerimiz
ve hep hoş geleceğiz sana
başka yüzlerde başka bir tebessümle belki de

ve elbette...

Mehmet Gökhan Damar

Ey Yalnızlık

geri sayılıyordu adımların gölgesi cüceler tarafından
günlerden en garip pazartesi belki uykusuzluğun son nesli
koyu bir gecelik gardropta ki görsen uykun kaçır öyle karanlık
-aşk askılıktan kurtulursa geriye uyku mu kalır-
gözlerimi kaçırıyorum karanlığın yüzüne vurduğu yerlerden
vesvesesi sürüyor cücelerinin
terfi ediyorum kabul
yüreğimde bağ bozumu kırma bir ıssızlık
kapı da biri mi var
ey yalnızlık!
oyunun sırası değil, neredeyse çık...

Mehmet Gökhan Damar

Eylül Sancısı

bir deniz yüzüyor içinde gizliden
ayaklanıyor denizatlıları, yağmura kaçıyor
eylül ölümleri miydi, deniz yıldızları mı
seni yatağından kaldırıp öldüresiye titreten

üşüyorsun, görüyorum
yüzündeki solgunluk o geceden kalmış olmalı
ama bizim de içimizden yanmış gemiler kalktı
yanlış baharlar yaşadık yokluğunda
mengenelere tırmandık içimizden ağ eleyip
ucuz pansiyonlarda kaldık, aldandık

şimdi bana öyle geliyor ki
hiç gitmeseydin daha iyiydi
ya da unutmuş olmasaydın
karanlık otel odalarında ikimizi

Mehmet Gökhan Damar

FahiŖe

sessiz fırtınalar içinde azraille dans eden kadın figürü
Ŗiirini kaybetmiŖtir
düşmüŖtür nü portresine çıplak kalmıŖtır ayaküstü

o yüzden sanatsaldır fahiŖenin iki gözü de

Mehmet Gökhan Damar

Fal

zamanın boşluğunda sürüklenirken aklım
bulutlu bir akşam vaktiydi
benim için bir çok yol görünmüş bilinmeyene
ve tabii ki dar saadeti sükunetin
kimse mutlu değildi
birbirimizin mutsuzluğuyla mutlu olmaya çalışır gibiydik
bu yüzden hayata dair yapmak istediğimiz ne varsa
bir fincanın içinde yollarına düştük kısmetsizliğimizin

ve ey sen!
olmayan ama uğruna yollara düşülen kahve güzeli...
saltanatın sonsuza dek sürecek
ters yüz olmuş hayatımın laf kalabalığında ararken geleceğimi

Mehmet Gökhan Damar

Fırtına

karlı karanlıkta takip etti ölüm
ayak izlerim denize vardığında
korkunç bir fırtına...
dalgalar üzerini aşarken yeni bir yüzyılın
artık yalnız değilim
hayattayım ama ölmek üzereyim
görüyorum ama bitmek üzereyim
biliyorum yine güneş doğacak
doğan güne karşı gitmek üzereyim
ölüm hoşgeldin
neredeysse vazgeçmek üzereyim

Mehmet Gökhan Damar

Gazetemi Çalın

günaydın bu sabah erken kalkan düşlerime
günaydın bu sabah beni unutan geçmişe
ben ağlamaklı olurum diyen
vatanımın istisna kimlikleri,sizlere de günaydın
bu sabah ölen var mı,ya da vurulan
yoksa henüz kimse kalkmadı mı yatağından

bugün günlük gazetelerimin ardından
süzülüyorum savaş rüzgarlarına
gasp sahnelerine tanık oluyor
trafik kazalarına sebebiyet veriyorum
ve bir mahkum daha görüyorum
ellerini kelepçeleysin

bugün yine sol tarafımdan kalktım
sağ tarafımdan fidye isteniyor
şu tarafta mafya çatışıyor
o marketin önünde yine aynı çocuk ağlıyor
o çocuğun gözlerini kapatın

yukarıki mahallede sokak düğünü yapıyor
pahalı,son model silahlar yıldızları hedef alıyor
ve karşiki balkondan bir yıldız daha kayıyor
silahları suç üstü yakalayın

birey birey cehennem geçiyor sokaklardan
siyah elbiseli adamlar,
okul sonrası on dört yaş hastalığını anlatıyor
ve tüm gazeteler yazıyor,manşetleri kurtarın

köşe yazıları çocuklarınızı yazıyor
tüm gazeteleri toplayın
gözlerimi kapatıyorum,gazetemi çalın

Mehmet Gökhan Damar

Gece Sesleri

uyanıp her gece faslında karanlık sevişmelerin
kendimi yeniden adlandırırım ayıklayıp gölgelerini
sırf bu yüzdendir ki en çok
yüzüne yakıştırmışımdır ellerimi

Mehmet Gökhan Damar

Gece Taciri

yol belirleyen iz dedirten
nice kuş barındı sokulgan sıcaklığında kucağının
hiçliklerle dolu bir ömürdü yaşadığın
kendi gizinden taşkın,durulmadın
bilmem hangi sabaha uyanır özgürlüğünün tamamı
kaç kez ölünür ayrılık için,nasıl bir yol çizilir

gece ekspresleridir çölünün ışığı
aydınlatıcı ve tanıtıcı yüzler geçer boheminden
sonra gözlerine bir deniz kurulur,kirli mavi
kurtlu şehirler gezersin,gereksiz insanlarla sevişirsin
bitmez porno gürültülerindeki sessiz şarkın

gözlerinde geçmişinin kiri
paramparça bu yağmur,gece rüzgarın telaşlı
ve çamur tutmuşluğu ellerinin,yerle gök arası
gitmek istediğin bir yer var biliyorum
aşık olduğun biri var,adı herkesten saklı

Mehmet Gökhan Damar

Gecenin Karanlığında

-gecenin karanlığında besbelli bu soğuk katillerin gelip
ansızın seni öldüreceği-
kendi uçurumlarımı aşmak için
bilemezsin bir gecede kaç intihar ihtimali üzerinden geçtiğimi
hani denersin de göze alamazsın ya gitmeyi
işte, hayat böyle sınıyor beni

Mehmet Gökhan Damar

Genç Bir Kadın

genç bir kadın uyuyor soluğumda
konuşmaya çalışıyor yokmuşum gibi yalnızlığımda
genç bir kadın gözleri kapalı
ayaklarını uzatmış büsbütün bir şiir sanki
soluk soluğa uyuyor aldırmadan yanibaşımda

eline uzatsam elimi terk edecek besbelli
çığlık çığlığa uyanıyorum gecenin bir yarısı
sonbahar yapraklarını döküyor saçlarından
yediveren açıyor yüzünde takvimler akasyalar
yine de maziye baktıkça korkutuyor beni yaşananlar
öldü diyorlar senin için ölümsüzmüş bütün aşklar

Mehmet Gökhan Damar

Geppetto

bir tutuklunun günlüğündeki
kuklaları oynatarak aynı perdede
eş zamanlarda yaşıyoruz gerçeği ve sahteyi
oysaki her kuklacı bir Geppetto
her kukla da Pinokyo değildi...

Mehmet Gökhan Damar

Gidişin...

şimdi hatırladığım
kaçarken ellerini tutmuşluğumdur
tek gecelik sokaklarda berduşluğumdur
vedalar yetmediğinde sarhoşluğumdur
vazgeçmişliğim, gururumdur

tenim başka tenlere buz tutarken
henüz alışmamışken yokluğuna
senden bana kalanlarla avunmuşluğumdur

gidişin

yüreğimin en ücra
köşesindeki yerlere oturmuşluğundur

Mehmet Gökhan Damar

Gitarımın Elleri

bu kaçınıcı sabah martılarla uyandığım
bu kaçınıcı sabah aldandığım
ya çek vur beni
ya da bırak gitarımın ellerini

Mehmet Gökhan Damar

Gitme

işledik bir geceyi kan kırmızı saatlere çevirdik
üzerimize devrildi hüzünbaz çiçekler,acının sureti bildik
bahar hüzünleri seri cinayetlerdendi,baş edemedik

gelincik zamanı açtı tohumları koyu karanlığın
sağanaktı yağın,yağmurun kanı yalınlığıyla bitişik
uç noktasında duruyorduk,yakın bir uçurumdu ayrılık
söndürdük azap ateşlerini,söz dinletemedik

18-19eylül.07

Mehmet Gökhan Damar

Gitmem Lazım Buralardan

gitmem lazım buralardan, bir an önce yola çıksam
bırakıp ardımda seni, hiçbir şey hatırlamasam

gitmem lazım buralardan, sürgün değil sil baştan
öyle kolay değil ki bu, ne kadar zor bir anlasan

tutsam bu dünyayı, çevirsem etrafımda
bir yağmur başlasa, ben yine senin olsam

o kadar uzaksın ki, geçilmez dağların diyarların
bir yağmur başlasa, sen yine benim olsan

Mehmet Gökhan Damar

Giuseppe'nin Yalnızlık Sonatı

giuseppe verdi'nin son eseri olan 'falstaff'
dillere destan,komik bir opera bestesiydi...

hüsranla sonuçlanan bir konçertoydu yaz
son sonatta bitmişti,karanlık bir piyano devrilmişti üzerine
bahar klasiği,yalnızlık senfonisi geliyordu ardından
bir şiirin üzerine basa basa sonbaharına yaklaşıyordu rigoletto
üzerine basarak sığıyordu la traviata,eski bir aşktan diğerine
gecenin en karanlık yerine sessizlik düştü birden
kemanlar sustu,falstaff biti-verdi aniden
anladım ki bir notanın çaresizliğiydi
yeteri kadar hüzünlü,hüzünlü olduğu kadar da komik
çünkü giuseppe'nin son seslenişiydi çalan klasik

26eylül.07 / istanbul

Mehmet Gökhan Damar

Gölge Oyunu

çınar ağaçları
gölgeler yalnızlığı
gölgeler bir akşamın
son mısraları...

dökülür şiirlerden şarkılardan
aşk ta bir nevi gölge oyunu sayılır
gerçeklik arınır görüntülerden
izleri kalır...

Mehmet Gökhan Damar

Gözlerimde İstanbul

söylemişim daha önce, şarkılar var demişim
son kez bu şehirde, senli bir mehtap içinde
yalnızlık zor demiştin, yangınlar var içimde
ellerimde bir yağmur, şarkılar var dilimde

sen yoksun bu şehirde, güzel günlerin içinde
gözlerimde istanbul, başka başka biçimde

Mehmet Gökhan Damar

Gurur

suya düşen yanılısamalardan sonra
özgürlüğünü bir bardak suyun içine bıraktım
çırpınarak çıktı sudan alevler içindeki ejderha

Mehmet Gökhan Damar

Hasat

bir ölüm var hakikatten meczup
bir ölüm var yağmur gibi ılık gözden uzak çelimsiz fakat
zamanıdır şimdi kırmızı olmayan güller ve gübreler içindir hasat
bir yaşamak var ki bilenmemiş kör bıçak
sırılsıklam bir ömür toz duman içinde çoğu zaman salkım saçak
bu ne yaman gece böyle bu nasıl yaşamak
demirden soğuk buzdan tuzlu derin denizden kıyıya uzak...

Mehmet Gökhan Damar

Hayalet Gemi

uyandı sarışın gölgesinde yetim bir yalnızlık
kan topluyordu elleri
ve kendi nabzını yokluyordu
yokluğunda atan kalbinin
arada bir efkarlanıp daldırıyordu
el yazması ayrılıklarını karanlık bir denize

o akşam
bıraktı mehtabını ansızın
karaya vurdu aşk, gemiyi ilk fareler terk etti

Mehmet Gökhan Damar

Haydarpaşa'dan Ayrılırken

sabaha uyanan martıların ığlıklarıdır bütün
yarım kalmış yolculukların
vagonlarına devşirdiği hüzün
yüzün her şeyi anlatabilir
gözlerin haydarpaşa'dan ayrılırken
bir şiir gibi topyekn...

Mehmet Gökhan Damar

Henüz Erken

niye yazdığımı sorduğunda
aklıma gelen ilk yalanı söylemişim sana
"henüz erken" demiştim
"takvim tutmak için henüz çok erken"

bazen söylediklerime inanmazdın
tutukluğum tezat ve saçma görünürdü yalnızca
bazen mısralar dolusu öksürürdüm içimden
sorgulardın bakışlarımı, yine de bilmezdin
seni ne çok sevdiğimi bir şiir imtihanında

Mehmet Gökhan Damar

Her Şarkıda Fazlası Var Aşkların

hisarbuselikte gayri yetişkin bir yağmur
biraz tedirgin, ıslanmış fakat hala gri gökyüzünden
içimdeki sessizliğin nedametini sesiyle dağıtır birden
fazlasıyla sağanak bırakır, vurur da vurur pencereye

hala yirmi altı yaşında, biraz kederli elleri üzüm toplayan
o şarap tadındaki kız mısın

kalkar her gece hayadarpaşa'dan kirli sarı bir sonbahar

yayılır semaverlerden demli akşamlar dumanlı başlarımızdan
bahsedilen biraz eski istanbul'dur, biraz da ölmek bahsi hatırlanan
muntazam bir yoldur, bazı gidilir geçmişten sıyrılarak
hayli kırgın ve umutsuzdur bakışlarım neresinden bakarsak
her şarkıda fazlası var aşkların, çoğu yaşanmamış biraz dargın

yaralar alışılmış yakınmalarıdır ayrılıkların
ihtimal bu ya, gün gelir silinir belki tüm hatıraların
şimdi yaşananlara büyük bir elemle bakmaktayım

gözle görülmez yaşadığım, ölümler bilir sadece ne kadar yalnızım

Mehmet Gökhan Damar

Herkes

yalnızlık, terk etme isteğidir kendinden başka herkesi
herkes'in içinde terk edildiğın o büyük kalabalık gizli
usulca gözlerine yerleştirdikten sonra gözlerimi
yittim ben, kalbinden çıkar ayak izlerimi

Mehmet Gökhan Damar

Heyelan

dağlarından geçerken unutulmuş bir kasabanın
penceredeki bulut örtüsü
kartalların kanatları altından
kırık bir çiğ tanesi gibi sızıyordu içeri
saate baktım, "alkolün acıdan sızdığı vakitler..."
dedim

... uyandığında bulut örtüsü dağılmıştı
yağmurun getirdiği gürültü ile birlikte
battaniyenin sıcaklığı arasında kalan
terk edilmiş bir adamdım artık
ne beklediğim bir telefon sesi
ne de içimdeki o heyecan
yağmurdan sonra her şeyi katıp gitti
yokluğundaki heyelan

Mehmet Gökhan Damar

Hicranı Mahşer

yaşamayan bilmez hicran-ı mahşere yol alan geminin yolcusuyum
kılıç keser derler, kalem yazar elde ne kaldıysa
hakikat bu naçiz bedenimin ruhumda açtığı yara

Mehmet Gökhan Damar

Hoşçakal

eskimiş yolculuklara çıkıyorum
ben ki yorulmuşum kaçak yaşamaktan
sana yağmurları getirdim
rüzgarımda yanlış aşklar dolusu kuzey yıldızı
yaşa bu hayatı ikimiz için
uzaklaşma ay`ın gürültüsünden,yalnızlaşma gece yarıları
ne olursa olsun düşünme,hiçbir şey için hiçbir kimseyi
sana yağmurlar getirdim,ellerimde sarı siyah eylül şarkıları
ben ki yorulmuşum kaçak yaşamaktan
başlayan her yeni filmde köpekler dolusu kendimi tekrarlıyorum

ısırılmış yarıdan fazla yaşanmışlıklarım,dudaklarımda kan
tamamlanmamış sözcükleri ben alıyorum,hoşçakal
yaşa bu hayatı ikimiz için,koca şehri sana bırakıyorum

Mehmet Gökhan Damar

İçimdeki Kelimeler

belki bir bahar kaygısı taşıdığım
sonu hüsrandı söylemediler
gün batımı şiirlerimi,kapı eşiklerine sakladım
bir bir umudu terk ettiler
her şeye rağmen gülüyorlardı düşünürken
en hüzünlü ve en çocuksu yanlarıyla içimdeydiler

giderken,bir demet akasya bıraktım kapılarına
ölmedi,ölmedin,ölmediler...

Mehmet Gökhan Damar

İçimizdeki Açık Denizler

'korsan olma hevesin geçerli mi hala marmara'ya
yoksa geçici bir heves miydi tek gözlülük çocukluğunda'

onların da geçmişi yoktu,düşercesine söndürmüşler yaktıkları mumları
deniz her zamankinden durgun,bana bi kadıköy çek kaptan
-yüreğim suskun-
martılar vuruyor üşüyen gemilerin çıkılamayan sahillerine
dudaklarını okuyorum orospuların,hepsi en az benim kadar kültürlü
dayanamıyorum içimi kemiren şu ıslık sesine,uyutmuyor beni gecelerdir
ne yanıma dönsem,rüyaların bitip gerçeğin başladığı yerde sen
yüzüme vuruyorum soğuk suyu,kireçli dudaklarım ıslanıyor
buğulanıyor karakışta bütün pencereler,perdeleri çekiyorum,ışıkları söndürüyorum
bir başına hiç mi hiç çekilmiyor bu hayat dediğin
-hadi kaptan başkasının takasını döndürelim ya da gittiğimiz yerlerden geri
dönmeyelim-

ekşi bir tat bıraktı geçen fırtına terli vücudumda
kirlendim biraz,biraz seyrildim esen rüzgarın kırık tonlarında
sesim dalga dalga kendi içine kıvrıldı
başımı yasladım hüznümün ufukla kesiştiği yere,gökyüzüne baktım
anladım ki gün geçmiyor açık denizde
-ne yana dönsen karanlık ve yüzünde duvara yaslanmış yaşlı bir küpeşte-

-biri yardıma gelsin çok kan kaybettim
aslında mevzu başka,kırmızı dedin mi kendimi kaybettim-

ilerliyoruz karanlık sularında marmaranın
durmuyor zaman,sanki tersine akıyor suları tersane kılıklı yorgun gözlerimin
biliyorum,en az bu otuzbeşlik yük gemisi kadar bakıma ihtiyacı var şiirlerimin
hadi kaptan demir atalım yeni bir yalnızlığa
içinden çıkılmaz hale gelsin iyice,her akşam bir hüznle sarıldığım can simitlerim
bir çeşit kurtuluş yolu istemiyorum bu sefer
zaten benim bildiğim,herhangi bir semt ismine daha çok yakışır kurtuluş dediğin

Mehmet Gökhan Damar

İhanet

sana dair ne varsa hepsini bir bavula koydum
saatin, resimlerin, yastığın...
yine de vazgeçmek mümkün olmadı
hayalin nabız yokluyor sanki etimde
sessizliğin uyutmuyor gecelerdir
barut kokusu yükseliyor ciğerlerimden
yine de içimi kemiren bir şeyler var
bir ses, bir koku, bir şiir ya da her neyse işte
bir şeyler var benden eksiltilip geçmişe çoğalttığın
söylemediğin bir şey var us gibi fısıltı gibi
içimden bir his uyu diyor, sadece uyu
ben kimim, seni ne kadar sevdim, geriye ne kaldı şimdi

bavulu kapının önüne koyana kadar uyutmadı yokluğun
sonrası malum biraz gözyaşı biraz toz sis ve duman
hayli yer açıldı belleğimde, şimdi hatırlıyor gibiyim birçok şeyi
seni hiç sevmedim ya da hiç unutmayacağım
ama hala bir şey var buna bir son vermeliyim
sil baştan yaşayacağız bu meczup aşkı
ya da birbirimizle hiç tanışmayacağız
yok etmen lazım adımı
oturduğum şehri, birlikte gezdiğimiz yerleri
ya da üzerinden geçmelisin
hani hiç olmamış gibi sanki başka bir şey mesela
yalnızlık gibi...

somut yerlerini al aşkın soyut cümleler bırak bana
koyu geceliğin gibi kurtar askısından gençliğini
bana yalnızca üstünü karaladığın cümleleri bırak
kendimi kurtarabilirim kılıç darbelerinden
kesiklerden sıyrabilirim kollarımı sıvayarak
ve bir şiirden diğerine geçebilirim kuşluk vakti
lisanını anlarım martıların, denizle konuşabilir ve
rüzgara karşı tükürebilirim bir solukta ada vapurundan
şimdi ne anlamı var ki tüm bunların
sen gideli neredeyse bir şiir oldu
izleri kaldı gün döndü şarkı bitti
hizaya girmeli akrep, yelkovan deşmemeli üzerinden geçerken geceyi
seni ilk öptüğüm yeri ya da gözlerini benden kaçırdığın perşembeyi mesela
küllerinden doğmuyor hiçbir aşk
ve aynı savaş iki kere kaybedilemiyor harp yerinde
adımı unut, geçmiş ve daha birçok şeyi
bir tek bu şiiri unutma
çünkü ben senin olmadığını özleyeceğim herhangi bir sevişmemde
ama bir şey var
ihanet aşkın sarsılmaz gerçeği
beni sevme, acımı hissetme
seni özlemeyeceğim yemin ederim dönmeyeceğim
yokluğun nabız tutuyor sanki etimde
kulaklarım uğulduyor, kanım çekiliyor
sana dair ne varsa hepsini unuttum
şimdi gitmeliyim bu şiirden özür dilerim

Mehmet Gökhan Damar

İhtilal

beni bir ihtilal gibi sev
uzak bir ihtimal, dipsiz bir uçurum gibi
büyük bir tutku, önüne geçilmez bir ihtirasla sev
öyle ki dudaklarına mühürlensin tutsaklığım
karanlık bir hücrede
bin yıl sürecekle olsa da hapis hayatım
gözlerine her baktığımda
avluya henüz çıkmış bir mahkum gibi
bahtiyarım...

Mehmet Gökhan Damar

İki Arkadaştan Öte

bizden bahsediyorsun
bizim olmayan bir aşka emanet edilmişken sözlerin
ben ve biz olmaktan da öte
iki kişiden oluşan
tek perdelik aptal bir oyundu bu üstelik
ne bir dakika tahammül edebiliyorduk birbirimize
ne de bir tereddütümüz vardı
samimi değildik belki de
içimiz nefretten bir ağ ile örtünmüştü sanki
sevişirken bile biz değildik
yalnızca izler ve seslerden ibaretti görünürlüğümüz
"tahammülü olmayan bir adamın
kaybedecek bir şeyi yoktur"
demiştin sana
"tahammülü olmayan bir kadın
hala gururdan bahsediyorsa müsterih ol"demiştin
müsterih de olduk münzevi de
bir tek biz olmayı beceremedik, iki sevgiliden öte
hüzünlerin esrarengiz ayrılığını taşıyoruz birbirimizde
ikimizin yüzünde de o mağrur gülümseme
iki arkadaştan öte...

Mehmet Gökhan Damar

İki Damla Gözyaşı

asılı kalmıştı yüzüm aynalarda, kum saati kadere vuruyordu
sen sözcüğü patlatıyordu gece, bir buruk şarkı sessizliğinde

unutulmuş yanları hayatın, kovan sırtında bir kelime
sonbahara yollandı ayrılığın, iki damla yaş bıraktı gözlerime

hüzün havlu atmış gecelerin içine
acının sabahı var mıdır düşün bir kere, öylece çekip gitme

ayrılığa yok mudur bir çare...

Mehmet Gökhan Damar

İki Şeker Yeter

bir bardak çay anlar
geçimsiz insanların dilinden
kanarken içinde sevda sözcükleri
yanar da dili söyleyemez ne çok sevdiğini
- vapurların sesi güzel de
 rüzgar geçtikçe yosun kokusu beter
- kız kulesinin hikayesini biliyor musun
 leandros bu kadar sevmeseydi
denizi geçer yine de karanlıkta gelir miydi
-peki hero da sevmiş miydi gerçekten
yani leandros karanlıkta sürüklenirken
yanmıyor muydu gerçekten fener
-hep o kıskanç rahibin işi
-iki şeker yeter...

Mehmet Gökhan Damar

İkimiz İçin de Bir Hayat

birazdan rüzgar tersine esecekti biliyordu
parkta yalnız başına oturan uzun saçlı adam
gözleri kör bir iklimi andırıyordu
ne kadar gerekiyorsa bir ömrü harcamak için
işte hepsi bu kadardı

tüm şarkılarını o akşam masada bıraktı
artık ne bir ses ne de bitmeyen cümleler vardı
söylenmesi gereken her şey söylenmiş
ve ilk giden kazanmıştı

uzun bir yolculuğun iyi geleceğini düşündü adam
uzun bir yol ve düşünmek için epeyce zaman
ardından bitmek bilmeyen sorular, sorunlar ve
hep iyilerin kazandığı o müthiş senaryolar...

bir kış günüydü
kadın önce ne istediğini sordu adama
adam, hiç olmadığı kadar sakin bir şekilde
"bir hayat, ta ki ikimizden biri yolun sonuna gelene kadar
ikimiz için de bir hayat..."

kadın, uzaktaki eve bakarak gülümsedi
"bir hayat, ikimiz için de bir hayat!
küçük bir ev, baş ağrıtan çocuklar
ve sonu olmayan bir bekleyiş..."

adam, "anladım ki şimdi ne ben hazırım seni sevmeye
ne de senin gücün yeter
böylesi bir yalnızlığı altüst etmeye"

yağmur, gözbebeklerine düşüyordu kadının
göz göze geldiler
artık ne bir ses ne de bitmeyen cümleler vardı
büyük hayal kırıklıkları, iyi seçilmiş yalanlar...
ne gerekiyorsa bir aşka karşılık bu romanda
işte hepsi bu kadar

Mehmet Gökhan Damar

İroni

dağların anlaşılmaz bir yanı vardır
bir yanını döverken hırçın dalgalarla rüzgar
bir yanında sular durgundur
eğilip suya her baktığımda
yamaçlarından bir kartal havalanır

dağ, orada hiç bulunmadığının gerçekliğidir
su, ironisidir dağda yalnız avlanan kartalların
ve dalgalar boyunu geçmemektedir yamaçların
suda görünen dağ gerçek değildir
gerçek olan, suya düşen yüzümün
suda yarattığı dalgaları temsil eden
bir ayrılık hikayesidir
hikayedeki aşk bir ironidir
ironi; suya düşen yansımanın
yüzümde yarattığı bir dalgalandır
yine de eğilip suya her baktığımda
yamaçlarından bir kartal havalanır

Mehmet Gökhan Damar

İstanbul'u Terk Etmek

I-terminalde sabah

bir avucumda şehir var diğerinde ayrılamamak
birçok intihar sebepleri arasında çoğalarak yaşamak
yenilmiş duraklara sensiz plakalar takıp
terminallerde uyumak

bilirim acı verir insana
sabah beş akşam onbir unutamamak

II-göçe doğru

gişesi vardır boğazın kaybetmeden dönemezsin
kir tutmayan elleriyle yazdı bunu çocuklar
bu yaşta uçurtmalara binemezsin
coğrafyamızın sınırları pencereden ibaret
bazen göremezsin
boyutları büyür şehrin
hasretin sınırlarına binip gidemezsin

III-hoşçakal

yüzüme öyle bakma
istanbul bu yaşlarda alışkanlıktır
meyhaneden çıkış günlerini
aşık olma vakitleri takip eder
arada bir haliçten düşersin

sağdan sola soldan sağa
sıgmaz mahalle adlarına ismin
tek çizgi üzerinde hoşçakal diyemezsin

2004

-reşat devrim'e ithafen

Mehmet Gökhan Damar

İzabel

asmalimescid'de sevişmek gürültüdür öğleden sonra
yaşı tutmaz kiminin kiminin elleri kelepçeli ayrılık avlusunda
tutuklanmış kaçak yaşamaktan kaçır sayıklıyor adını izabel'in
seviyor sevmesine at kestanesi biraz kahverengi hafif meşrep gülümsemesi
gırtlığına kadar borç içinde dikiş tutturamıyor sanırsın hiçbir işte
oldum olası kuduz saat ikiden sonra meşru yalnızlıklar içinde
aynaya bakmaktan korkuyor utanıyor gülüşünden belli etmiyor kimseye
sonbahar gelir gelmez çıkıyor kabuğundan sevmeye hakkı var yine de

takma adıyla izabel'i çantasından tanıyor tavrı biraz serseri
usulca sokuluyor yanına, iki adım kala yutkunuyor açılacak besbelli
köşeden sisleri yakmış siyah bir otomobil, kornaya basılı kalmış sanki ibnenin eli
adını soruyorlar izabel diyor, şehir mi karanlık gözlerim mi gece cinayet gecesi
hızlıca uzaklaşıyor izabel, sok o tarağı cebine kitaplarını da al sattığın yerden
hürriyetini soracaklar az sonra dön şu sokaktan yaktın yine askerliği

Mehmet Gökhan Damar

İzdüşüm

karşımda durmaksızın gölgesi esvabımsın
hicran dolu şarkılara boyun eğdiren günahımsın
maziye baktıkça hatırlanan gençliğimin dil yarası
ey nabız yoklayan ellerimin titrettiği buruk şair
dizelerdeki imgenin yol açtığı edebî yolculuğunda
ebediyete varmadan sığındığım hayali kahramanımsın

Mehmet Gökhan Damar

Josephine

bir hayattan başka bir hayata geçiyordu josephine
başkaları da vardı elbet bu büyük yalnızlığının içinde
sabahtan başlıyor kelle başı çocuklarını saymaya
ve her sabah kırk yaşında uyanıyor josephine
öğlene doğru kırk kibrit çöpüyle tutturuyor yakasına kalbini
elbisesinin söküldüğü yerde başlıyor aşk
dikiş tutturamıyor hiçbir seferinde

bu denizin ardı ufukta çoban yıldızı, yıldızlar josephine
gökyüzünün mil taşları yıldızlar da yalnızdır
ne aşk ne şehvet ne yıldızlar ne de gökyüzü
yalnız bir kayığın içinde birlikte ölmeliyiz josephine

imkansız aşk yoktur, aşk baki kavuşmak imkansızdır
uçurumun kenarında bir romanın kahramanı josephine
vurdukça dalgalar, gözlerindeki uçurumdan aşağı düşmeliyim
sen inanmasan da birgün sular durulur, durulur eminim

Mehmet Gökhan Damar

Kaf'ın Ardında

geçip gitmeliydi eylül gözlerinden
ara sıcak gibi, şarkılar gibi...
koynunda büyümeliydi gün batımları
çünkü sen en çok sisleri severdin kaf'ın ardında
gözle görülmeyen, yansıtmayan yalanı yaşamak duygusuna

eylül geçip gitmeliydi gözlerinden
bir çocuğun uçurtmasını kaçırmaması gibi ellerinden
hiçbir yalnızlıkta böylesi büyümemiş
ve aldanmamışken ben...
usulca çıkıverdin, gizlice terk ettin gözlerimi
yüreğimi düşürür gibi ağrı'nın en yüksek yerinden

Mehmet Gökhan Damar

Kafkasların Gözyaşı

yalnız yaprakların nefes alışını ve
rüzgarın yüzümüzü sıyırırken
çıkardığı sesi duyabiliyordu tanrı
günlerden bir şubat akşamı
bir kadının göğsü kesiliyordu
yeşertmesin diye yeni bir vatani
sustum, beynime saplanan bir kurşun gibi
sustum
ölmeye çalışan çocukların
çıkaramadığı çığlık
şimdi kfkaslarda dağların gözyaşı

Mehmet Gökhan Damar

Kahve Bahane

önce unutmak istedim
sadece seni değil
içimi kemiren bu kimsesizliği
hiç kimseyi ve hiçbir şeyi yok etmeden
alışmak ve kana karışmak...
zamanla ağır aksak atlatılan yalnızlık mesela
bende bıraktığın her şeyden bir pay çıkartarak
paydasına arttırdığım bir bütün haline geldi şimdi

aşk mıydı alışkanlık mı
bir müddet yalnız kalınca
sorgulamaya başlıyorsun eksikliğini

yaşananlar derin bir fay hattı bırakıyor içinde
kendini yeniden adlandırıyor
daha önce yaptıkların, hayal ettiklerin ve
eski takıntıların tanıklarını ararken
bir yerde duruyorsun, duraksatıyor cümleler
beynini kemiren o ses zamanla yankılanıyor evin duvarlarında

eskiden bu kadar aşık mıydım sana
yoksa terk ettiğim alışkanlıkları mı özlüyorum sırasıyla

bu sorunun cevabını bulduğumda seni mutlaka arayacağım

birlikte bir kahve içebilir miyiz bilmiyorum
ısrarcı olacağını da sanmıyorum
kahveyle benim kadar aran yok nasılsa
ya da ben böyle düşünmek istiyorum
kahve bahane ne de olsa

Mehmet Gökhan Damar

Kahverengi Çocuk

siyah saçlı kahverengi çocuk
bastığın yere ölüm saçyorsun
gri yalnızlığın içinde monarşik flu bir blues
bilmeden ağlıyorsun,mızıkiyorsun

düşünmek gerek düşmeden önce
hikayesini tamamlamalı sansarlar bile
görmüyor musun ne haldeyim
üzerimde simsiyah tülde bir bulut

bıktım kırk haramileri oynamaktan
beni deli ediyorsun çocuk

kendinden başka kimseye zararın yok
bastığın yere ölüm saçyorsun,ağlıyorsun
saçların rüzgarda dağılıyor uzun ve siyah
görüyorum,yüreğine yağmur topluyorsun

yüzün fotoromanlarımdan fırlamış gibi
kendinden kaçyorsun,korkuyorsun
resimleri yak,müziği bırak,bir şeyler yap
ellerin titriyor,unutuluyorsun çocuk

rehgüzar bir fırtına kopuyor içinde
kaçıyorum senden ve her şeyden
bilmem hangi saat nerede bulsam kendimi
kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun

sen kazandın ben kaybettim
bıktım kırk haramileri oynamaktan
bastığın yere ölüm saçyorsun
siyam gözlü kahverengi çocuk,yanılıyorsun

bu oyunun bir sonu yok,anlamıyorsun

Mehmet Gökhan Damar

Kan, Hasret, Aşk ve İntihar

insan kendini zamanla öz-lüyor
bütünlüyor...
unutmak isterken bir de
nasıl da yarım hissediyor
ben bir yarısı elmanın
kurt diğer yarısı
ısır ısırabildiğince
kan, hasret, aşk ve intihar
uzanıyor bileklerimce...

Mehmet Gökhan Damar

Kanayan

son satıra yazılıyorsa aşk
bitmeden görmeyesin diyerdir
bir şiirde ismin geçiyor ve yenileniyorsa
hiç ölmeyesin diyerdir
sen yine de dikenini üzerinde unutmuş
bir dal gibi serin ve mevsiminde dur
ben romanın orta sayfalarında
senin için gül kurutmaya devam edeceğim

Mehmet Gökhan Damar

Kapanmayan Kapılar

dudaklarımızda,tango mevsimi sıcak bir arjantin
ellerimizde,tiryakilik yaratan düşkondü yalnızlıkları
ve en deli çağı gözlerinin; sen,ben ve istanbul sokakları

açılmayan pencereler,kapanmayan kapılar gibidir
yüzünü araladığında,bir tutam hüznle karşılar beni üsküdar
her dokunuşunda ellerin,rüzgar sızar gözyaşlarımdan
sebepsiz yere sebeplenirim ve alırım düşeni payıma ayrılıktan

çünkü her istanbul'da gizli bir çöküş vardır
gözle görülür,uzaklardan bir konstantinopol düşülür

düşünülür...

sadece yazgısı değil yalnızlığın
her sevgiliden gözyaşı misali nisanlar dökülür

Mehmet Gökhan Damar

Karanlık Saat

bir elin hizasında duruyor dolunay
rutubetli bir duvarda...
sonra tavşan yapıyor avcı olmak isterken bir elle duvara
daha önce başka bir karanlıkta kullanılmış
canavar hikayeleri anlatılmaya başlanıyor saat yaklaştıkça
ve korkuyorum gözlerine bakmaya
korktuğumu anlarsın diye de saklıyorum bakışlarımı

ama ellerim...
ellerim ele veriyor kendini
bir büyüyüp bir küçülüyor duvarda
daha sonra tavşanın hikayesini anlatmayı deniyorum
bir elim tavşan, diğeri avcı olmak isterken
dolunaya rağmen sabah oluyor
güneş doğuyor usulca parmaklarımın arasından
ve yüzünün yarısı karanlığında kalıyor bir elimin
kayboluyor tavşan ve avcı
kayboluyor yüzün, belki de ilk ve son defa
daha önce bittiğini sandığım bir romanın tam ortasında
yapayalnız kalıyorum
ve bir elin hizasından doğuyor güneş
rutubetli bir duvarda
ama gözlerim...
gözlerim ele veriyor kendini
bir büyüyüp bir küçülüyor baktıkça uzaklara...

Mehmet Gökhan Damar

Kaybolan Geçmiş

daha dn gördüm onların hepsini
uzun bir yolun ortasında duruyorlardı öylece
gözlerinden anladım,yorgunlardı
yanlarından geçtim,yüzüme bile bakmadılar

oysa iki çift lafım vardı onlara
bir de bende kalanlar vardı tabi
onları da alıp gidin diyecektim
sanki alışmışlar bensiz yaşamaya
hiçbir şey söyleyemedim...

Mehmet Gökhan Damar

Kırık Ayna

kendi gölgelerine içerlemiş aynaların derin hüsrancı anlatır
-ne kadar yaramazdım oysa,ne kadar bendim bir zamanlar-
ne oldu da suya düşer gibi çırpınıp durdun saatlerce
ele avuca sığmazdın,uykusuzdun,huysuzdun

benliğini yere düşürmüş bir çocuk gibisin şimdi
ne sözün geçiyor ne söz dinliyorsun
ah sana bir anlatabilseydim derdimi
sen,sen olmaktan vazgeçerdin belki ben de ben olmaktan

10eylül.07 / istanbul

Mehmet Gökhan Damar

Kolenka Suikasti

öykünde seni anlatan birileri var kolenka
senin yerine yaşayıp senin yerine düşünüyorlar
ama senin yerine ölmüyorlar
hiçbir insan sıyrılamaz çünkü
bunca mermi arasından, bunu biliyorlar

öykünde seni öldüren birileri var kolenka
yalnızca mermiler değil isabet eden vücuduna
sanma ki bir anma hizmetinde hatırlanacaksın yalnız
ölüne madalya da verecekler
onurlu bir vatandaş olarak öleceksin kolenka

senin yerine yazan birileri var, şu an benim yaptığım gibi
kim bilir hangi toprak parçası için; nerde, kiminle, niçin

Mehmet Gökhan Damar

Köhne Konak

bunlar mı kaldı dersiniz ellerimizi titreten Şu soğuk puslu geceden
aksi seda koyu bir yalnızlıkta isminizi söylesem, Őöyle usulca direnmeden
karabasan yorgun yolcu tahlili bakışlarımdan devşirerek hüznünüzü
epeyce öfkeli sanki, saldırgan bir tavırla sevmenizi uzaktan izlesem

kavhelerde sonu olmayan sessizlik iş ilanlarına atılımlar hiçbir zanaat olmadan
adına yokluk dediğim bilmem kaç fasıldır söyleyemediğim o eksik adımların lisanı
o kadar çaresiz o kadar derbeder, bir dilim kuru ekmeğe talim yokluğunuz hiç
eksilmeden

hani bir zamanlardı yalnız mehtaba sokulurdu ay karanlıklar aydınlanırdı
eski sinemalarda el ele tutuşmalar Őimşek hızıyla yeniden adlandırmalar tanıdık bir
duyguyu
hangisi daha inandırıcı kaçır o eski yazların vazgeçilmez yazgısından
hani o köhne konakta hani elele kaçamaklar eflatun bağnazlığımızdan
denizde akşam masada balık çiğde keman...

geceye kırmızı kuşandım kan tuttu ellerim bileklerime kadar silme intihar

Mehmet Gökhan Damar

Köyün Delisi

köyün delisiyim ben
neler geçer aklımdan
bir güne sığdıramam yirmi dört saati
çünkü her yirmi dört saatte bir
bir saat geri alınır;
doğuya göre ileri
batıya göre geri zekam

Mehmet Gökhan Damar

Kütüphane Günlüğü

kütüphane günlüğüne
görevli, firari bir aşk düşürdü
cam kadar büyüktü gözleri
elleri ayakları titriyordu
gömü bulmuş olmalı dersiniz halini görseydiniz

felsefe rafına merdiven dayadı
otuzunun ikindisine basar gibi...
aşkı sorgulamalıydı artık
şehirden ve şiiirden geçip
bir sahil kasabasına yerleşmeliydi

sayfaları çevirdi tek tek
aynadaki suretini karanlık bir odada hapsetti
belli ki haz etmiyordu görüntüsünün gürültüsünden
son kez kendine uzaklardan bakıp gölgesini yere düşürdü

aşkını arıyordu belli, kitaplara gömüldü

Mehmet Gökhan Damar

Little Boy

amerika, 6 ağustos 1945 sabahı hiroşima'ya
'Enola Gay' isimli B-29 superfortress'ten
insanlık tarihi üzerine
'Little Boy' isimli ilk nükleer bombayı bıraktı

önüne bak çocuk
az sonra on bin metreden
arkadaşlarının üzerine düşeceksin

30aralık.06

Mehmet Gökhan Damar

Lösemi

l adese tutuşalım çocuk
ö nemsiz harfleri atalım cümlelerden, bırakalım heceleme
s onra bir kıyıya gidelim denize en yakın
e msalsiz kuşlar göstereceğim sana ebadilden
m isketlerini topla, çantana koy düşlerini
i nadım inat körebe yapıp sobeleyeceğiz ortadaki lö-se-mi-yi

Mehmet Gökhan Damar

Mahkum

saltanatlık geride kalanlarmış
acı bir tür hastalıkmiş
yalnızlık bir şiir
delirmek erdemlilikmiş

tüm bunları
senin gidişinden sonra söylediler bana
mahkumluk acıların hürriyeti
hayat ayrılıkların başkentiymiş

Mehmet Gökhan Damar

Masal Güzeli

bir unutulmuş şarkım var benim
dalga dalga kayıklara vuran...
bu gökyüzü yalnızlığım benim
gece ve yıldızlar unutulmuş
yaz sıcağında terk edilmiş evim

yalnızlığım senin içindir güzelim
koca şehir sabahı bekliyor
yüzünü görmek için

denizden gözleri
yakamozlardan elleri
bir masal güzeli

şehrin üzerine güneşi çekip
çoktan terk etmiş beni

Mehmet Gökhan Damar

Med Cezir Sabahı

bu sonbahar durağında belki zor
yüzyılların kıyameti kopuyor avuçlarımda
tutuşmuş bir yanım, içimde çığlığı kaybolan bir kadın
hayalini kurar kendiliğinden uzak bir tılsımın

oysa dalgınlığı var bir dalgakıranın saçımdaki kırağıda
yakınım isminin yalın türküsüne, ellerinin uzaklığı kadar
kendimden ne kadar uzaklaşırsam hüznüm o denli çıplak
bir med cezir sabahı, sonbaharı titretir dudaklarımda

Mehmet Gökhan Damar

Oğlan Ahmet Kız Narenciye

istanbul'un kapıları kapanır
perde pencere ne varsa arap kızına dair bir yağmur duasında
kitaplar okunur gece yarıları iyiler kazanır elbet
sumatra'nın körfezinde bir yerde iyi giyimli bir final
ne de yakıştırılır kız bakire oğlan da sünnetsizse
düşünmek lazım kız oğlanın üzerindeyken ay'ın anlık seyrini
afrodizyak mı dımdızlak az psikopat mı etkisinden sevgilinin
hangisi yakıştırılır karakterlerine sanat adının yan safhında
giyinmek mi gerek özgür kılmak mı pornoyu ayın ondördünde
oğlan ahmet kız narenciye, acil kan aranıyor otostopçu ibneye
kız saksoya yatıyor oğlansa budapeşte
sarıyor sigarasını sabaha kadar abanıyor erkekliğine
iyi bir orgazm mı...
rol yapıyor kız kaydırıp aralıklarında burnunu pinokyonun
aşk masallardan çıkma en iyi yastıkaltı susturucusu değil mi

soğuk bir yatak az biraz saadet bir de oğlum ahmet
söyle bakalım aşk ne yana düşüyor hangisi emanet

Mehmet Gökhan Damar

Onun Uzaklığı

böyle gecelerde düşünürüm hep
yıldızlı gecelerde...
sana en son ne zaman dokundum hatırlamıyorum
en son ne zaman hissettim karanlığımda bakışlarını
saat gece yarısı, kalbimde ince bir sızı
omuzlarımda ellerin, varla yok arası

bazı farkına varamazsın yaşadığının
çünkü seni kendi içinde yaşatan
kısır bir döngü vardır
cam buğusunda ellerinin
kendinden ayırdığı

bir yalnızlıktan kaç ayrılık çıkarılır
zaman, ölü toprağını üzerine atarken koca bir ömrün
daha kaç kez ölünür
acı soyut ayrılık somuttur, görülür

bu yüzden
denize en yakın olunan yerdir
onun uzaklığı

bakmasan da görülür...

Mehmet Gökhan Damar

Ölü Güvercin

hep uykulu sanırdım ölü güvercinleri, çocuktum
öyle çoktum öyle yoktun ki...
kürekleri denize atılmış yalnız bir sandalım şimdi
yosun kokuyor bandıralarım

Mehmet Gökhan Damar

Önsezi Metafiziği

bazı geceler yalanlar örtbas edilir
sokaklar bir başına kalır
oysa bekleyenler vardır duraklarda
hiçbir yere gitme isteği
içimizde koca bir şehir olur

şarkılar söylenir
soyunur bilinçaltı hüznüleri
işte,tüm çıplaklığıyla karşımızdadır şehir
seyir bir süre sonra acıya dönüşür

korkarız kendimizden
yalnızlık ilerleyen bir hastalık olarak nükseder aynada
günler geçer,metafizik düşünceler sarar beynimizi
her şey aynı kalır,yıkılır putları ankanın

bu ruh kargaşası
iç savaşlara sokar kimimizi
mağlubiyet hazmedilemez bir hal alır
ve gizli kapaklı yaşanmış her şey
aydınlığa çıkar size sormadan

cam parçaları gerçek ile kesişir
bir noktadan diğerine gitmek için
hayali köprüler inşa edersiniz

çok geç kalınmıştır oysa
hiçbir şeyi olduğu gibi göremezsiniz
beyin ölümü aynada gerçekleşmiştir
yansıma,intihar girişimlerinin önsezileridir

Mehmet Gökhan Damar

Park

beni en son bir parkın
park olma özelliğini
kaybettiği yerde görmüş olmalılar
rüzgara karşı serin bir
şarkı söylüyordum içimden
iki saat kadar oldu parktan döneli
bir tek sesim kaldı geriye
beklediğim o çocuk dönmedi

9nisan.07

Mehmet Gökhan Damar

Pencere Önü Şiiri

pencerenin önünde oturan
yaşlı ninelerin
göz kapakları düşerken mahalleye
ay istemsizce büyüyor perdede
oturup bir şiire başlıyorum
sokağın ucunda beliren gölgenin sahibi
sen misin ne

Mehmet Gökhan Damar

Perşembeye Kadar

sonbahar yapraklarımız vardı
kağıttan turnalar, uçurtmalar yapardık
cümleler içinden çıkamadığımız günler de oldu
pazartesi veya çarşamba
alfabetik umutlarımızdan perşembeye kadar
sırtımızda yeditepe
biz hamal gibi yaşardık...

Mehmet Gökhan Damar

Ruh Kargaşası

kasabayla arasında bir ya da iki kilometre vardı
eskiden oturduğum yerle eksen arası
orada saklıyordum gölgelerini kargaşalı ruhumun

içinde muhbirler vardı
karabasanlar ve basamayanlar
belli belirsiz bir zamandı yaşadığım
görüntüsü benden uzak bir ayna gösteriyordu
-tek gerçeklik ölüm-
yorgun saatlerinde dokunuyordum sadece
görölmeyen izler kalıyordu geriye

30temmuz.07
18.15 (istanbul)

Mehmet Gökhan Damar

Sana Dair

bir dalın burkulmasıydı içimde gidişin
kal diyemedim...
sürdüm kendimi sonra
kum saatine ayarlı denizlerden geçtim
yarım kalmış şarkıların hüzünlü yüzleri gibi
sen dediğim yerde demirledim

kanatlandı arsız kuşlar gözlerimden bir bir
ne söylesem de söz dinletemedim
kimlerin penceresine kondularsa artık
balıkçı tekneleri geçiyordu üzerinden gözyaşı maviliğinin

bahar kaygısı mı dersin
yoksa taşınması mı içimden viran şehirlerin
nereye gidersem gideyim sen hep en uzağımdakiydin

Mehmet Gökhan Damar

Sana Geldiysem

sana geldiysem suya hasret kaldığımdan değil
dağlardan denizlere kadar
hasretin suda bıraktığını görmeye geldim
şimdi suya bak, nasıl görmek istersen öyleyim

Mehmet Gökhan Damar

Sana Yabancı Kalışım

kalın bir roman..
kayboluş belki...

sana yabancı kalışım
uzun zaman öncesine dayanır
fi tarihli ilkel sorulara belki
belki felsefi düşüncelere gebe ömürlerle
taştan elde ettiğimiz medeniyeti kurma çağımızda
belki de en derin uykumuzda yakaladın bizi

şimdi sana ne diyeyim istanbul
ben kimim,sen hangi medeniyetsin
tarihi hangi ayına tekabül eder,aşk dediğimizin

yorgun musun
gözü yaşlı mı bakıyorsun yüzüme
belki de haklısın,şimdi yeni baştan yaşanmalı her şey
ve kaldığımız yerden devam etmeliyiz seni sevmeye
tekrar tekrar,usanmadan,günahsız belki...

hayıflanacak ne var ey koca şehir
boş durakları tutuşturup
suçu üzerimize atan sen değil miydin
hadi susma söyle
en deli çağımızda bizi terk edip giden kimdi
herkes seni bir başkasıymışsın gibi anlatır
iki yakamız bir türlü birbirine kavuşamazken
boğazımıza kadar bizi nasıl kirlettin

oysa nasıl sevmiştik seni
peki ya sen,ben bir köşede ağlarken
hiç mi yüzün kızarmadı,hiç mi utanmadın
zaman,mavi gözlerinde su gibi akıp giderken
bize çocuk olmayı hala öğretemedin

sen bana sadece ağlamayı öğrettin istanbul
bir de yıkanırken hüznün pencerelerde,sessiz kalmayı
baharı erteleyen gülüşlerimizde...

13temmuz.06
istanbul

Mehmet Gökhan Damar

Sapanlı Çocuk

akşam erken iniyordu tarlaya
buğdayla oynar gibi oynuyordum sarışın saçlarıyla çocukluğumun
kurşuna dizdim hepsini sonra, biçerdöverle geçtim üzerinden
gördüm ki kar etmedi ayırmak saçlarımı tane tane
sıkıldım bu oyundan yeni bir cephe açtım kendime

yol üzerindeki taşlardan cephane yaptım
bir sapan bir de ip
gerdim sonra uzağa doğru, savaş tanrısını vurdum

çocukluğum kovan sırtında geçti
bir de izmaritlerini toplayarak ölü askerlerin

oysa bu tek oyundu bildiğim, bilyelerimden göz yaptım
döndürdüm gözleri biribirine vurdum
renkler birbirine girdi, nutuklar misketlerime

el değmemiş umutlar kaldı geriye
ne ben dokunabildim onlara ne de ölen çocuklar

hepsi arkadaşlarımdı, kimi esmer kimi kumral
çok geçmeden bir cephe daha açtım ölüme
önüm arkam sağım solum, en son ölendir sobe

hey size diyorum
savaşlar olmasın
misket oynayalım hep birlikte

Mehmet Gökhan Damar

Sarnıç Sokak

gerisinden geriye yağmuru teperek düştü karanlık odaya
iki kişiydik pencerede, sırlıklamdı iğre yağmur başladığında
terk-i diyar eyledi şiir
aşk bitti, sarnıç sokak ondört numara

yakiştırılır mı sonbaharda hazan alişilmamiş bir yalnızlığa
riyayetidir çekimser eklerin, yapılandırılır çoğul bir buhrana
eğer bu son görüşmemiz ilk öpüştüğümüz günse daha
uykularım kaçmadıysa, yaşıyorsun demektir hiç olmasan da

sevdiği başka sevildiği başka
ne anlamı var gitmişim kalmışım, sarnıç sokak ondört numara

bir zamanlardı, serden geçilirdi yardan önce gençliğin bitmezdi
okuduğum kitaplardın gece yarıları
içtiğim su yattığım kan uykusu
eğer bu son görüşmemiz ilk sevişmemizse daha
yatağım soğumadıysa, yaşıyorsun demektir hiç olmasan da

unuttuğu başka unutulduğu başka
ne anlamı var ölmüşüm kalmışım, sarnıç sokak ondört numara

karanlık ardına gölgelenir pusu kurup dalda saka
nazardır, bazı gözle görölür acı bilhassa yaşatıldıkça
ne anlamı var ölmüşüm kalmışım herhangi bir kitapta
sen yoksan şehri viranedir, bir garip gecedir hükmün ayrılığa

ne anlamı var yazmışım yazmamışım
terk-i diyar eyledi aşk
şiir bitti, sarnıç sokak ondört numara

Mehmet Gökhan Damar

Savaş Suçlusu

değişken saatlerin alışılmamış hayaletiydi yokluğun
ellerin masanın diğer ucunda
gözlerin siper edilmiş bir savaş suçlusu
sonunda en ağır mağlubiyeti almak üzereydim
sığınaklarım yakılmış
silah arkadaşlarım düşüyor birer birer
ağır aksak ilerliyorum karanlığında
sularımda gemilerin
dört bir yandan kuşatıldı artık ayrılık
yıllarca sürececek ölümüm,
esirinim...

Mehmet Gökhan Damar

Seni Seviyorsam

sanki unutulmaların ardındandır
yaşamak öyle ki,unuttuğumdandır

deli olduğumdan sandım,bir an uçtu gitti aklım
seni seviyorsam,aklımı kaçırdığımdandır

çıplaktı hasretin yüzüne dokunduğumda
gözyaşlarını tuttum,avuçlarımda büyüdü aşkın

mum ışığı altında yangın çıktı
giderek tenhalaştı ay ışığı,karanlıktandır
sana rağmen seni seviyorsam,aklımı kaçırdığımdandır

mecbur kaldığımdan gururuma sığındım
aklımda bitirdim seni
aklımı da yitirdim,delirdim

bir an kaçmak istedim,çok uzaklara
viran şairlerin kırık lugatlarında,o kıraç çocukluğuma

unuttun diye
unuturum sandım
aldanıyorsam,uzaklığındandır

hasretin dönüşü yok
rüzgarlarıyla vuruyor yüzüme,soğuktandır
sana rağmen seni seviyorsam,aklımı kaçırdığımdandır

Mehmet Gökhan Damar

Sessiz Şiir

ayrılık sonrası elleri poyraz
kristal gözlerinin içinde hüzünlü bir mart sonrası
ve sancısı biriken kırağının güz yangınında
kırılgan geceler boyu dipsiz bir bekleyiş
sabaha kadar seyirir durur yalnızlığımın başucunda

sonra, resimlerine dağılan sözcükler kadar uzar ellerim
uyku tutmaz seninle bir şiire susmadıkça

Mehmet Gökhan Damar

Sessizliğin İçinden

rüzgar, bir başka kapıdan giriyor içeri
ayna sadece olağan şeyleri tutuyor gizinde
yüzünün bir yarısı gerçek
diğer yarısı çoğalır pencerede
savunan ve savrulan bir ben kalıyorum geriye

her şeyden, herkesten ayrı rüzgara tutulur gece
durup sessizce dinliyorum
içimden kimse
uyanmayacak mı bu gürültüye

Mehmet Gökhan Damar

Sevişme Sonrası

gecenin varsayılan en kuytu köşesine bırakıyor hüznün gövdesini
aşk tükeniyor sevişme sonrası, düşürüyor çocuklarını karanlık
eski fotoğraflar gibi konuşulmayı savunuyor gece
kasıp kavuruyor bu yangın içimizde ne varsa
savruluyorum rüzgarla sağanak dolusu
bütün aşklardan geçiriyorum silüetini
serin, sisli ve huzursuz edici
ansızın yağmur bir şehre düşürüyor gözlerini
dağılıyor yüzün evin her köşesine
ölür gibi unutuyorum tüm yaşananları
çıkartıp tek seferde dudaklarından geçmişin izlerini

dur...
bir daha sakın yalnızlığımdan öpme beni

Mehmet Gökhan Damar

Sevmek Gurbete Uzaktır

güneşin battığı yerlerde evleriniz ay ışığıyla aydınlanıyorsa
ve gaz lambaları birbirine tutsak ellerin birleşmesi için yanıyor
dağlara, ovalara ve çayırlara çiğ düşmemişse daha
peşine atılan her adım ölüme tuzaktır
hasret kırmızı bir şafakla yüzüne düşmedikçe
sevmek gurbete uzaktır
gurbetin ıssız çayırlarında çekilen sevda her dem sabahtır

Mehmet Gökhan Damar

Sır

saate bakıyorum
zaman alaşığı ediyor tüm hatırladıklarımı
sonra nedense aklıma sen geliyorsun
birkaç yıl önce yaşanması gereken duygular
atlayamadığımız bir eşik gibi
tekrar tekrar yokluyor zihnimi
zaman geçtikçe anlıyorum
aramızda zamandan çok sen vardın
bu yüzden aramızda sen
hep bir sır olarak kaldın

Mehmet Gökhan Damar

Son Yazın Dışavuran Gölgesi

ikinci cenevre konferansının
başarısızlığa uğraması nedeniyle
türk silahlı kuvvetleri (1974) 14 ağustos günü
ikinci barış hareketına başladı.
türk askeri karşısında çareyi kaçmakta bulan rumlar
mağlubiyetin acısını çıkarmak için birçok köyde
çoğu çocuk,savunmasız kadın ve yaşlı
yüzlerce türk'ü topluca öldürmüştür.

şimdi her biri
ayrı hikayelere demirlemiş
saklı geçmişleri arıyor çoğunun gözleri

ne yana baksam vakitsiz ayrılık
bir şiire batırılıp çıkarılmış gibi
isyankar, kuru ve sarışın elleri

kalabalıktan korkarcasına suskun
kendiyile geçimsiz son yazın dışavuran gölgesi

anladık ki hiçbir tonu tutmaz gözlerinizin
bu karamsar karanlıktaki ölümün rengini

Mehmet Gökhan Damar

Sultaniyegah

oysa yer değiştiriyordu denizler
dağlar bir gidip bir geliyordu cehenneminde ayrılığın
sessiz kalıyorduk koridorlarında sahte buluşmaların
sonunun tesellisiz bir müebbet olduğunu bile bile
vazgeçmiyorduk martların katıp kanatlandığı sevdalardan
ve muzdaripti ayrılanlar
göçmen kuşlar aşkı ayaklarında ölü bir balık gibi taşıdığından
sırf bu yüzden kanayan şarkılarla avuttuk içimizdeki çocuğu
kimse duymasın diye de sustuk
sensizliği bir türlü seni bir türkü gibi seviyorduk

gözlerinin geç kalınmış öykülerinden
yağmurlar başlattık hazırlıksız sonbaharlara
kahramanları öldü en sevdiğimiz romanların
tüm o şarkılar ve yağmurlardan sonra
sevmeye en başından başlamalıydık

sokaklarında sevdayı
bir meşale gibi gururla taşıyacaktık üzerine karanlığın
çatlaklarından sızacaktı kelimeler
belki de ilk kez şair yanımızla tanışacaktık

şimdi bir yangın gibi yükseliyor üzerimizde ateşten bulutlar
ki her biri mutluluğa fırtınadan önceki barikattırlar
yoktur alaca karanlığında bir tasviri bu hazin gecenin
dağılır sultaniyegah sazlar artık bir başka çalınırlar

Mehmet Gökhan Damar

Sürgün

en az benim kadar bilirsin
daha zeki olduğunuz söyleniyor
daha olgun
daha bilinçli
daha özgür
daha sevdalı...
şimdi tüm bunları bir kenara bırak
ne kadar ömrün kaldı bana onu anlat

sen hangi günler yalnızlık türküleri söylersin
ya da ne kadar acıya dayanabilirsin
bunlar birer çelişki değil
hayatın ta kendi

şimdi bana umudu anlat
rüzgara karşı daha kaç saat yelken açabilirsin
hadî bana gerçeği anlat
açlığa ne kadar tahammül edebilirsin
tokluğa kaç yıl

gözlerimi bir an kaçırısam üzerinden
aklını yerinde tutabilir misin
sen bana sürgünü anlat
hem aşık olup
hem özgür olabilir misin

Mehmet Gökhan Damar

Sürgün, Aşk ve Eylül

bütün hüznülere denk düşüyordu yokluğun
sonbaharın düşmesi gibi yüreklerimize,sapsarı
ıslanan bir mevsimin şarkılardaki inatçı tutunuşu gibi
yüzün,bütün hüznülerini andırıyordu eylülün

ki ben en çok sen olmak istemiştım
bir eylül akşamı zamansızca odalarına sinip
seni seviyorum demekti niyetim
ya da gidiyorum beni unut, hoşçakal sevgilim

şiir tadında bir aşk olmalıydı bu
başka türlüşünü düşünemezdim
kulaklarıma şarkılar fısıldanıyordu
bir şiire tutunur gibi tutuluyordu ay son kez
bir kadın,bir adama aşık oluyordu
kelimelerin bir anda terk etmesi gibi cümlelerini
ya da kaçması gibi kuşların bir şehirden diğereine
eylülde sen,eylülde sen,eylülde sen
aşk,bir sürgünün elindeki süngüydü gurbeti temsilen

sonunda evden ayrılıyordum
aşk sözcüklerinden arınmış yalın bir türkçeyle
elveda der gibi eylülün tüm getirdiklerine
hoşçakal iki gözüm,hoşçakal sen

Mehmet Gökhan Damar

Şair

bir şiiri tutup
ikiye böldüğünde
ortaya çıkan uçucu şeydir
şair bence

Mehmet Gökhan Damar

Şairin Ölümü

ölümüne intihar süsü verilmiş
bir cesedin dudakları
neden susuz gözüdür bilir misin

birçok mısra vardır
dişlerinin arasında çünkü
içten içe bir türkü tutturmaktadır ölüm
hoyrat esen bir rüzgar gibi
azrailin elini tutmak ne demektir bilir misin

ki nefesin nefesimdir
en derinlerimde duyulur sesin
bir gün ben de böyle ölürsem
o türküyü yalnız benim için söyler misin

Mehmet Gökhan Damar

Şairler İçin

son savaşı bitti yüreklerin,yeni başladı ayrılık mevsimi
daha dün yaz şiirleri biriktiriyorduk haziranlarına sevgililerin
sürgünden bahsediyorduk olmadık yere
gittikçe dibe vuran insanlardan mıyız biz
nerede bir yalnızlık görsek,sorgusuzca içimize işliyoruz

ve yürüyoruz hazan gölgelerinden aydınlığa
hangi pencereden kafamızı uzatsak yıkılıyor gövdelerimiz
sonbahar üşüyor yağmurla karışık türkülerimizde
hangi cümlelerin elinden tutsak orada kalıyor gençliğimiz

Mehmet Gökhan Damar

Şehirden Çıkma

yas tutar dördüncü mevsim
gurbet düşerken...
tüm şehre acır gözlerim
çıkıp bir gece sessizce gidebilirim

penceremde deli rüzgar eserken
yüreğim adım başı bu kışta üşürken
gidiyorum bile demeden
ölürsem,şehre söylemem

yabancı dolaşır ışıklı kentlerimizde
hapis edildik, isimler bilendi
adsız yürüdük biz bu mahallede

gözlerim büyürken o ilk sevdiğime
çocuk ayakları ile değerdim, tozpembe hayallere
ilk selamı hala yüreğimde
yürüyorum, belki ona erişmeğe

ufkumda patiklerim dolaşır şimdi
uyurum gündüzleri
gülüşlerim eleme değdi
şimdi çıkardım kimliğimi
şehirden çıkmaymış meğer
ölüm haberleri...

Mehmet Gökhan Damar

Şeytan Uçurtması

I korkuluk fırtınası

ağlar bir çocuk, içimde kopan bir korkuluk fırtınası
öylesine yaramaz öylesine bitkin
kozası, bir kelebeğin şeytan uçurtması

II aynadaki yüz

nasıl asılı kalırsa bir yüz çehremdeki aynaya
işte o kadar uzağım içimdeki çocuğa

III gidiş gelişler

nasıl anlatılır bu hüznün o küçük çocuğa
gidiş gelişleri beni yorar, gözleri katran karası

IV şeytan taşlaması

aslında uzun sürer küçük bir çocuğu anlaması
oysa gülümsemesiyle başlar bir çocuğun taşlaması şeytanı

Mehmet Gökhan Damar

Şizofreni Sessezliği

gölgenin gözleri çığlığı bir aşkın
yalnızlığı bir korkuluk fırtınası

karanlık bir kuş geçiyor önümüzden
ihlal ediyor şarkılarını tüm hüzünlerin
ki gözlerin uzak bir ütopya'nın sınırlarıydı
derinlerinde yüzdüğümüz bu deniz
yüz ölçümsüz unutuluşların yüz­süz suları

şimdi ölümün en ince ipi dolandı boğazıma
bu öyle bir hıçkırık ki yaşamak kadar inandırıcı
yoruldum çıkıp gitmekten her seferinde aynalardan
sırf kargalar kondu diye düşkonmaz ağaçlara
ölümümün sığ sularına bir ayağını uzatır şeytan

Mehmet Gökhan Damar

Taş Ustaları

duvarı bitirmek üzereydi taş ustaları
başkalaşan bir şehrin penceresine konan
atatürk heykelini değiştirmek içindi belki de
cumhuriyet sabahının tüm bu kentleşme çabaları

Mehmet Gökhan Damar

Tekinsiz Sokak

olmadık bir an gelir
katilini tanırsın yansımanın sulara vurmasından
ayak basmadık yer bırakmaz yastığında yalnızlık
görülmez gönülden vurulduğun bir avcı elinde
sızı derindedir kimse bilmez
intihar bileklerine işlemiştir iletken bir ayrılığın

yaşanılasi en tekinsiz sokaklarım, yalnızlığım...

Mehmet Gökhan Damar

Terzi

yeni kelimeler diktiriyorum terziye
biraz boydan alsın, açığım olmasın diye hiçbir yerimde
terziye yeni kelimeler diktiriyorum
kapansın diye belki
kelimeler o cümleyi bir daha kurmasın
ve hiç söylenmemiş olsun diye belki de

yeni kelimeler diktiriyorum terziye
hiç söylemeyelim o şarkıyı
bilmezlikten gelelim...

terziye yeni kelimeler diktiriyorum
yeni dediğim o yamaların üstüne
hani şu kapanmayanlardan

yeni kelimeler diktiriyorum
üzerinde iyi dursun
ben seni hep güzel hatırlayayım diye

Mehmet Gökhan Damar

Tozkoparan

şiddetli gazellerinde akşamüstü çaresizliğinin
bağırsam sana uzanır mı sesim
dipçik şarkılarıyla ender hüzünlerin

parça parça, çığlık çığlık kendi içinde kaybolan
saklayan hatta çoğu yaralarını
birçok aşk betimlendi uyruksuz cümlelerimizde
ve kir pas içinde açtığımız sandıklar
gürültülü şekillerde
kalbimizin havzasına kazınan umutsuzluk
yedi bitirdi bizi içten içe

o ses, o yankı...
miras sandığımız ayrılıklar
zamanın tozkoparan ışıklarıydı aslında

Mehmet Gökhan Damar

Üç Fidan

"çok geç" dediğinizde
öğüt almak için de çok gecikildiğini farkında değildiniz

ne zaman sözü açılrsa güzel ve onurlu bir memleketin
çiçeğe durmaya hazır bir bozkır gibi yitip gidebilirdiniz

sonra biz ötekileştik
siz özdeyişlerin içinde birer tümceydiniz

ölüme meydan okurdu gözleriniz
ve elbet tertemizdi şiirleriniz

yusuf, hüseyin, deniz
siz, dar ağacına giderken bile güzeldiniz

Mehmet Gökhan Damar

Ümitsiz Aşk Dinletisi

radıodan gelen dağınık sesler var bir tek
sözleri belirsiz bir dinletinin içinden
tek başına geçen tuhaf bir adamın ayak sesleri bir de
o tuhaf şarkıların notalarında o tuhaf kadını arıyor hala
frekans tutmasa da...

Mehmet Gökhan Damar

Ütopya'dan Mektup Var

sen cephede uyurken
su uyanmıştı...

kimbilir neler geçiyordu aklından
denizde gemiler, karada silahlar
insan kanı, kansız insanlar...

birer birer suya düşüyorduk
su taşıyordu kurşun ağırlığı iki insan eden bedenlerimizi
yüzmeyi öğreniyorduk karaya tutunamadığımızdan

ölüme yedi kala dokuz kurşun yedim
aradaki sekiz teğet geçti mısralarımdan
arkadaşlarım öldü, sonra ben
bir yere geldik, neresi olduğunu bilmeden

önce ütopya sandık
savaşını verdiğimiz ütopya...
sonra ne kadar uzaklaştığımızı anladık
gittikçe derinleşiyordu su, biz kaybolmuştuk
geri tepiyordu ümitler, su ütopyaya gidiyordu

Mehmet Gökhan Damar

Üzerine Düşülmedikçe

üzerine düşülmedikçe
anlaşıldığı görülmemiştir kelimelerin
ki kelimeler kılıç kadar keskindir
sevdanın üzerinde denemeyin

Mehmet Gökhan Damar

Üzöldüğüme Bakma

sen üzöldüğüme bakma
karanlığım bir denizdir
akıp gider
o yoluna
ben yoluma

Mehmet Gökhan Damar

Yakamoz

riyayeti aslıyla karışık bir metafor düştü önce
eğildim baktım,aynası kırık bir bahar hüznü
yarısı kendinden saklı,yaraları belden aşağı
vuruldukça vurulmuş,içinde yılların cam kırığı

çıktım bir akşamüstü,örttüm kuşların gökteki yüzünü
ne bir ses geldi uzaklardan ne de bir yankı

geceler boyu bekledim
dışavurdu deniz,sakladı yakamozu...

17eylül.07

Mehmet Gökhan Damar

Yalın Şiir

yalnız kirli ipin kırması değildir boynunu intihar
cümleler de insanı öldürebilir
"yalnızlık", işte tam da bu cümlede geçecek bir kelimedir

Mehmet Gökhan Damar

Yalnızlığın Yalın Hali

yalnız yalnızlığın Őiri yalındır, Şiirin tek satır olması da işte bundandır...

Mehmet Gökhan Damar

Yalnızlık

geceleri yalın bir sözcük içimden gürültüyle geçer
zamansız uyanırım bu yüzden yalnızlığın ayak seslerine

Mehmet Gökhan Damar

Yalnızlık Halleri

büyük ihtimal yalnızlığı soyup kabuğundan yiyeceğim
afrikalı yamyamların işlemesi gibi arkadaşlarının derisini
her hakikatte vardır asıl olma tutkusu taşa gediğin
vurur imgesi saklanmış kelimelerin doğal litaratürüne
her insan biraz kendisidir olağandışı biraz başkası
suya değer izini belli etmez yabancı gibi bir diğeri
akşam oldu mu düşer nile gizli bir firavun gölgesi

beni çağırıyorlar gitmeliyim
tükenmiş değilim sadece biraz yorgun düştüm
elini uzatan kim mi omuzuma,sabah olunca görmeliyim

şiiirin yüzey panjurlarından akşam sefası dokunuşlarına
epeyce eğreti durur nil gibi zenci köle bunalımına
bir vapurum vardı şimdi ismini unuttum
beni götürecekti en son,karanlıktı
akdenizdi ellerimde diken diken

beni çağırıyorlar gitmeliyim

yaz kavruldu, kış üşüdü, düş kurutuldu aynada
ayrılık, hayalperest bir avuntu sanki uzayan sakallarımda
geçmiyor saat, bir şiiri daha öldüremiyorum yalnızlığında

gitmeliyim...

kumdan kalemin askerleri benim denize yaverliğim
kendimden çok bir kadını sevmişim iyi halt etmişim
her hakikatte vardır vasıl olma tutkusu kalpte bir diğeri
şimdi büyük ihtimal yalnızlığı soyup kabuğundan yiyeceğim

Mehmet Gökhan Damar

Yanlış Bir Mayıs Sabahı

yaşıyor olmalıydım
leningradın yazlık parkında belki...
üzerime seyrek düşmeliydi yağmur
intiharlar yağmurdan önce yaşanmalıydı
bir anlamı olmazdı çünkü
yanlış bir mayıs sabahına yağmurdan önce ölümün düşmesi
ki denk düşürülen sadece bu erken ölüm değildi
kendime dair ne varsa o sabah hepsini terk etmişim
yağan yağmur gibi aynı
tüm gözyaşlarım birbirinden ayrı atlıyordu yüzümden aşağı

sonunda kendimi tutamadım, yanlış bir mayıs sabahıydı
yağmurla birlikte ben de atladım
yaşıyor olmamın dışında, o sabah ölümden kurtulan olmadı

Mehmet Gökhan Damar

Yarısı Atlı Hüzünlü Karıncalar

manolya mezarlıklarında akşam oluyordu,uyandım
baharı,hüzne elleriyle taşıyan karıncalar gördüm,yarısı atlı
çok geçmemişti rüyanın içinde bir rüyada olduğumu anladım

gece yarıları uykularıma bir çınar devriliyordu,kararsızdım
aynaya bakıp içinden çıksa mıydım yoksa kalıp durulsa mıydım
miskin miskin güldüm kendime sonra,biraz da ağladım
çocukluğumdu kayıp giden ellerimden,anladım

Mehmet Gökhan Damar

Yasak Aşk

zehir zemberek kuşanıyorum aşkı
bugünlerde içimde yalnızlık büyütüyorum
her ayrılığın kanayan bir yanı vardır
uçsuz bucaksız değildir hiçbir gökyüzü

biliyorum,en derinlerinde saklıyorsun denizi
biliyorum,maviye tutsak düşler üretiyorsun
yüzünde sarsıcı bir ayrılığın değişilmez hüznü

şimdi ne anlatsam dağılacak sözcükler olmadık yere
her biri uzak şehirlere sitemkar değişler olacak
biliyorsun,vazgeçemeyeceğiz birbirimizden
açıklayamayacağız kimselere olan biteni

oysa kalın duvarlarımız vardı, örselenmiş çoğu aşka
gözlerimiz kapatılmıştı yeniden keşfedilmeye
uzun uzadıya laf kalabalığı yapıyoruz şimdi kendi kendimize
alışmamışız bir kere sevmeden sevmeye

her ayrılığın kanayan bir yanı vardır biliyorum
direnmek gerekir her yeni sevgilide baştan sevmeye

II

her şarkı yeni bir değer biçme şekli ikimiz için
her şarkı biraz daha düşündüren birbirimizi
ne varsa işte aşka ve ayrılığa dair
bütün hepsi kanayan yanlarımız için

III

kelimeler vardır bazı durduğu yerde kanatlanır
kelimeler vardır böyle zamanlarda acıtır
her şeklini düşündüm çünkü sonbaharın
düşündüm
düşündüm de dünden çok yarına eksildim
ya bu hayat bizi yaşamıyor ya da biz bu hayatı sevgilim

IV

aslında böyle başlamadık birbirimize
suyun aktığı yöne akışkanlık gösterecektik
her ağaç olduğu yerde her yeşil açtığı mevsimde
şimdi ne söylesem üzerine bir kılıf uyduramam
ya da terk edemem hiçbir kelimeyi durduk yere
neler geçiyor aklımdan yazarken ve yaşarken
hepsi olmak istediği kafiyelerde tutunuyor bu şiire

her ayrılığın kanayan bir yanı vardır diyorum
oysa ki aşk yaşanmak içindir, yaşatılmak içindir biliyorum

Mehmet Gökhan Damar

Yaz Şiirleri / Bahardan Önceydi

bahardan önceydi
eski şarkılarımızı yenileriyle değiştiriyorduk
ben cümleler kuruyordum sana yakın
sen,sana en çok yakışanı seçiyordun üzerine
arta kalan kelimeleri denize bırakıyordun yaz için

yaz gelmek bilmedi
o yüzden kirlidir suyu bu denizin

Mehmet Gökhan Damar

Yaz Şiirleri / Denize Karşı

göründüğü kadar yakındır deniz bu şehre
alıntılardan ve sorgulardan uzak
kendine özgü bir üslubu vardır
kasvetlidir inatçısıdır...
yarım kalmış beyitleri tamamlar
akşam üzerleri balıkçılar
sade bir kayığın içinde
turnalar eşliğinde...

ve bu son senfonisi olur denizin
yanaştığı kıyı eşğine

çünkü deniz sakindir
yorgundur mavidir
çünkü deniz lirik bir şiidir
üçüncü bir kişi sığmaz düşünceye

oturursun izlersin bir köşede
ve farkedersin eksik kaldığını diğerlerinden
çünkü bu senin son şansındır
çünkü yapacak başka şey kalmamıştır geriye

umudun mavi sularına boş şişeler bırakırsın
hiç yazılmamış olsun diye sevgilinin kaderi

oysa geride ne bir ümit
ne de bir heyecan kalmıştır

ebediyet çoktan terk etmiştir ruhunu

sende böyle günlerde tanımış olmalısındır denizi
geç kalınmış öykülerle bütünleşip
yarım kalmışsındır her şey gibi

sen ve ruhun
benim olduğum yerdesinizdir şimdi

Mehmet Gökhan Damar

Yaz Şiirleri / Denizin Türküsü

alıp verdiğimiz,bir türlü ödeşemediğimiz
çok tanrılı dalgaların sesi,güneşin izleri...
devşirme hüznler üzerimizde bu kadar mı iyi durur
bu evlerden niye bu kadar karanlık gözükür gökyüzü

rüzgarlar açılmayan kapıları zorlar
yüreğimde aynı kırıklık aynı karanlık
hüzün denize vurur konuşamadıklarımı
bir mehtap gibi gecelerden gecelere...
kelimeler yatağını bulamaz,su buharlaşır
susar insanlar,yalnızlığın yağmuru başlar

şimdi tüm insanlar gibi ben de susuyorum sevgilim
deniz konuşuyor,yağmur çoğaltıyor biriktirdiklerimi
yarım kalmış şarkılar gibiyim,ağlayan çocuklar gibi
bir yanım eksik,bir yanım çok özlüyor seni...

Mehmet Gökhan Damar

Yaz Şiirleri / Yaz,Deniz,Zaman

I-Yaz

yaz,kavrulmuş bir mevsimdir
vaad edilen bir yalan,elde kalan yalnızlığıdır

II-Deniz

deniz,içinde saklanan bir çocuktur
her liman seni başka bir yaza taşır

III-Zaman

bu şehirden ve her şeyden kaçıp gitme vaktidir artık
dolduramaz içindeki boşluğu zaman...

Mehmet Gökhan Damar

Yelkovan

saat başı titreşimli yelkovan dokunuşları
etimde çürüyen ölü hücreler gibi
kapaklanıp bir şehrin üstüne
gizliden el uzatması hiç tanımadığın birinin
ve yakması gözlerini deniz suyuyla
ya da bir gölge uzaklığında içindeki sevgili
karanlıkta boy veriyor kendi cüceliğine

dokunuyorum parlak tenine hüznünlerin
çoğalıyor zaman ve yeni bir yara açıyorum
unutuluşların bile acı vermediği zavallı kalbime
yer değiştiriyor yelkovan
uzlaşmak için günde iki kez akrebiyle
yani zaman diyorum
ayaklarımın altından kayıp
geçmişte yüzeye çıkan zaman
uzaklara taşıyor bizi
ve taşıyor içimizden 'biz' diye bahsedileni...

Mehmet Gökhan Damar

Yerçekimi

Herkesin üç kişiliği vardır; Ortaya çıkardığı, sahip olduğu, sahip olduğunu sandığı.

Alphonse Karr

var/olmanın getirdiği sorumluluk o denli ağır ki
ne sen tek başına bu yükü taşıyabilirsin
ne de bulabilirsin yerine gerçeği sırtlanacak birini
yaşam ile ölüm arasındaki o ince çizgi: aramızdaki yerçekimi

Mehmet Gökhan Damar

Yoksul Şiir

sokakların yoksul çocuklara fısıldadığı bir şarkı gibi
derin ve dehşet içinde dinliyorum "hoşçakal" deyişini
dudaklarım çay bardağının sıcaklığına sığınırken
ne ilk terk edendin diyorum ne de uykusuzluğuma sebep
bardağın buğusunda hiç yaşayamadığım
iyi bir aile özlemimdir yalnızca tüm bunlara sebep

Mehmet Gökhan Damar

Yüzümün Bulanık Suları

inadına sevmek aşka ihanettir
ihanetin suç sayılmadığı yüreklerde aşk bir cinayettir
cinayet, yüzümün bulanık sularında aşkın karanlık gerçekliği
suların, surların üzerinden çekildiği her sevda büyük bir ihtilaldir

Mehmet Gökhan Damar

Zehirli Sarmaşık

yaşanacaksa tan yelleri değirmeninde aşkın
kapıdan içeri rüzgar gülleriyle girilmelidir
eğer ki umut bir delinin ilmi gibi görüldüyse
büyük bir erdemle senin için delirebilirdim

çünkü sözlerin sükut olduğu yerden geldim ben
uzun yol yolcusunun konakladığı samimiyetten
bu yüzden yasaklı değil sevdalıydı bakışlarım
bu yüzden dilinden anlarım ayrılıkların
sen ağladıkça, gözlerime gözlerinden düşerdi yıldırım

ayrıntıların şeytanı üzümün gazabına düştükçe
kapanacaktır bulutlarla yüzündeki gökyüzü
zehirli bir sarmaşık gibi dolansa da ayrılığın kemendi boynumuza
yeryüzü bize dar, elbet çıkarız mecnun dağına
bir sabah vakti sana yeniden sevdalanmaya

Mehmet Gökhan Damar

Zoraki Denklem

eklem ve çoğullarıyla bir aşkı kişileştirmenin
en kısa yoludur, zoraki bir denklemdir hüzün
yalnızlık çizik hatların etkisiz elemanlarıdır
yaşanması gerekli, tekil acılardır paylaştığımız

şiiir gibi bazen
bazen kendisi gibi aşkın...

Mehmet Gökhan Damar